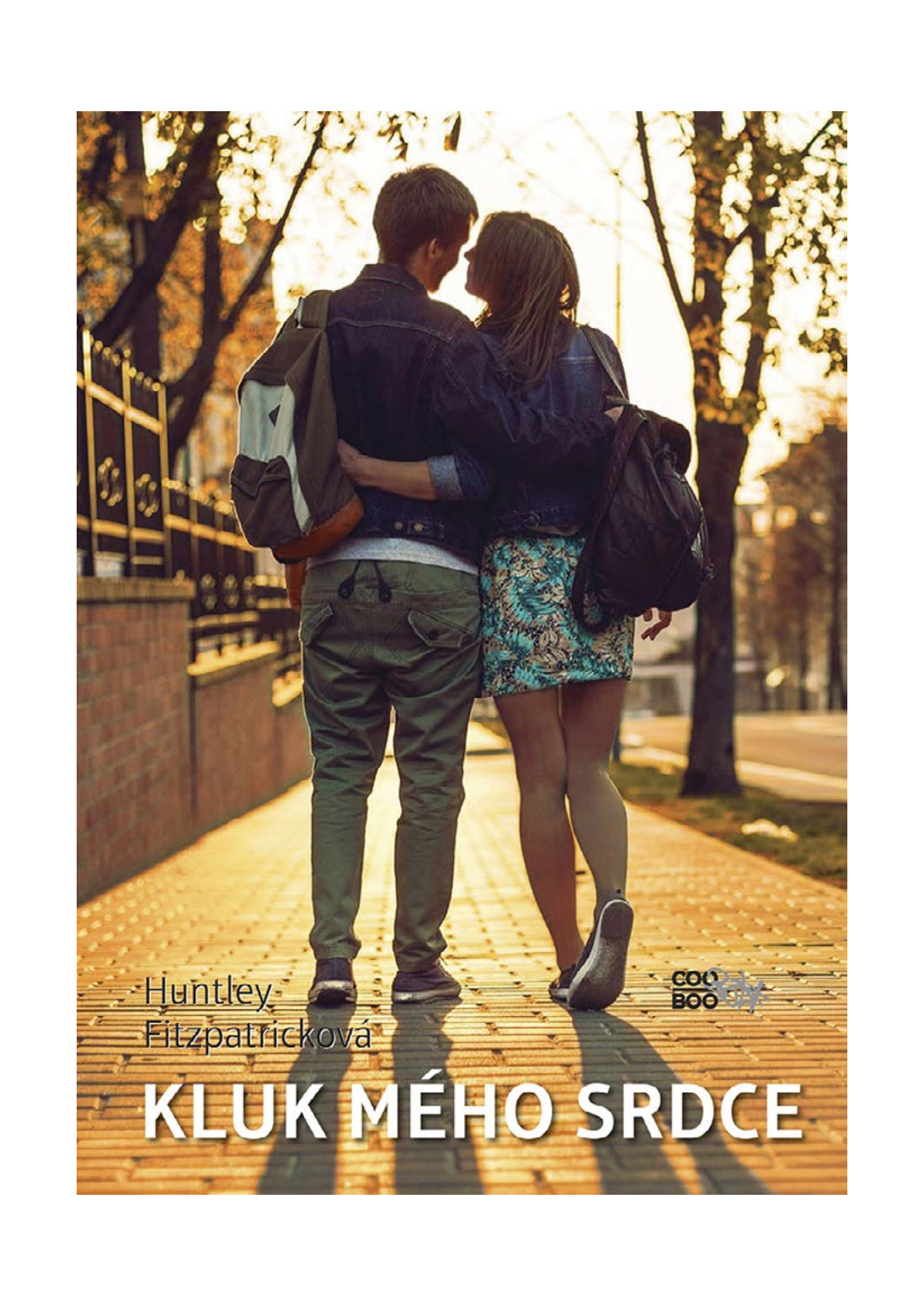

A romantic couple is walking away from the camera on a paved path lined with trees. The scene is bathed in the warm, golden light of a sunset or sunrise. The man, on the left, is wearing a dark denim jacket over a grey shirt and olive green cargo pants. He has a backpack and is holding the woman's hand. The woman, on the right, is wearing a dark denim jacket over a colorful, patterned mini skirt and black sneakers. She also has a backpack. They are both looking back over their shoulders at each other, smiling. The path is made of light-colored bricks, and the trees on either side have autumn-colored leaves. The overall mood is romantic and nostalgic.

Huntley
Fitzpatricková

COOL
BOO

KLUK MÉHO SRDCE

Kluk mého srdce

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Huntley Fitzpatricková
Kluk mého srdce – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

Kluk mého srdce

Huntley Fitzpatricková

*Věnováno mámě, která věděla, co je to mít ráda,
a měla slabost pro potížišty se srdcem ze zlata.*

Tátovi, který vždy miloval a obdivoval silné ženy.

*Georgii Funstenové a Patricii Youngové,
těm nejchytřejším a nejsilnějším ženám,
které znám.*

Kapitola první

TIM

Zavolali mě na kobereček k Neviditelnému.

Když za ním vejdu do šedivý jeskyně pracovny, sedí ke mně zády.

„Ehm, tati?“

Zvedne ruku, aby mě zastavil, a dál si něco čmárá do modře linkovaného bloku. Obvyklý postup.

Očima sjedu celou místnost, krbovou římsu, koberec, knihovnu, okno, ve snaze najít místo, kam se dá měkce dopadnout.

Smůla.

Máma si potrpí na různý „roztomilosti“ – medvídky v sezonních oblečcích a polštářky s vyšitými hláškami, které si objednává přes internet. Člověk o ně zakopává v celým bytě, ale tady jako na potvoru neleží ani jeden, protože do tátovy pracovny jako vystřižený z nějakýho románu mají podobný serepetičky vstup zakázán. Tady vládne kůže v temných odstínech a tlumené světlo pronikající přes závěsy. Zabodnu pohled do tátovy šíje a zavrtám se hlouběji do šedý pohovky tvrdý jako žula. Potom si protřu oči a opřu se o lokty.

Na stole se vyjímají fotky Nan, mého dvojčete, v různých fázích života jako hitparáda naducaných zrzavých kudrlinek, děr po mléčných zubech a rovnátkových úsměvů. Všechny ale mají něco společ-

nýho – Naniny věčně ustaraný oči. Další dva obrázky visí na stěně. Nan s vyžehlenými vlasy, úsměvem jako ze žurnálu a zarámovaný výstřižek z novin, který vychvaluje ségrin proslov na oslavě Dne nezávislosti u nás ve Stony Bay.

Já tu žádné podobenky nemám.

Visely tu vůbec někdy nějaké? Nevzpomínám si. Za starých špatných časů jsem se před návštěvou tatíka vždycky slušně zhulil.

Odkášlu si.

Protáhnu si klouby na ruce, až lupnou.

„Tati? Chtěl jsi se mnou mluvit?“

Trochu sebou cukne. „Time?“

„Jo.“

Otočí se na židli a podívá se na mě očima stejně šedivýma, jaký jsme zdědili i já s Nan. Dokonale mu ladí k vlasům i k pracovně.

„No,“ začne.

Vyčkávám a snažím se nekoukat na lahev whisky na... Jak se tomu kusu nábytku vlastně říká? Komoda? Když se táta vrátí z práce, počká máma deset minut a potom přicupitá se stříbrným kyblíčkem plným ledu, přesná jako ti potrhlí ptáci v kukačkových hodinách, kteří vyskakují zpoza dřevěných dvířek, kdykoli udeří celá. Táta musí mít svou první skotskou přesně v šest.

Dneska se ale asi děje něco zvláštního, protože jsou teprve tři a kyblík s ledem už tu stojí, orosený jako moje čelo. Už jako malý špunt jsem věděl, že druhého panáka nikdy nedopije a já do sebe budu moct alkohol naředěnej ledovou vodou nepozorovaně kopnout, zatímco si půjde před večeří umýt ruce. Nevím, kdy přesně jsem to začal takhle dělat, ale řekl bych, že to bylo v době, kdy jsem poprvý dosáhl na desku stolu.

„Máma říkala, že se mnou chceš něco probrat.“

Smete si neviditelné smetí z kolena, jako by se na mě nemohl ani soustředit. „Řekla ti taky proč?“

Znovu si odkašlu. „Protože se stěhuju? Už se na to chystám. Ještě dneska.“ Vlastně jsem měl být už deset minut v trapu.

Podívá se na mě. „Myslíš, že je to pro tebe to nejlepší?“

To je celý on. Já se stěhovat nechtěl, ale dal mi ultimátum. To nejlepší, co jsem mohl udělat, jsem už dávno zvládl – přestal jsem pít. A tak dále.

Jenže táta je mistr v překrucování, takže i když mi to poručil sám, najednou otočil, abych se cítil ještě hůř než předtím.

„Na něco jsem se tě ptal, Time.“

„Jo, je to v pohodě. Asi je dobřej nápad se odstěhovat.“

Táta si položí bradu na propletený prsty. Stejnou bradu, jakou mám i já. Včetně důlku. „Jak dlouho to je, co tě vyhodili z Ellery?“

„Eh... osm měsíců.“ Bylo to na začátku prosince. Přijel jsem po Dni děkuvzdání a ani si nestihl vybalit kufr.

„A kolikpak jsi od té doby vystřídal brigád?“

Možná si to fakt nepamatuje, a tak trochu mlžím: „Ehm... tři.“

„Sedm,“ opravuje mě.

Sakra.

„A z kolika tě vykopli?“

„Pořád dělám u...“

Odjede na křesle na půl cesty zpět ke stolu a zamračí se na displej mobilu. „Tak z kolika?“

„No, u senátorky jsem skončil sám, takže jen z pěti.“

Táta se otočí a pátravě mě sleduje zpoza brejlí na čtení. „Vím moc dobře, že jsi od senátorky odešel, Time. To mi vážně připomínat ne-

musíš. A to *jen* si taky nech od cesty. Máš pocit, že je to něco, čím se můžeš chlubit? Od února jsi přišel o pět ze sedmi míst a vyletěl ze tří škol. Víš, že já nikdy v životě výpověď nedostal? Ani špatné hodnocení nebo známku horší než dvojku? A tvoje sestra taky ne.“

Jasně. Naše dokonalá Nano. „Já jsem měl taky dobrý známky,“ bráním se, zatímco se moje oči vyhýbají přitažlivé síle flašky s whisky. Nevím, kam s rukama. Nejradši bych si ubalil jointa.

„Přesně tak,“ zamručí táta. Potom se vymrští ze židle, stejně šlachovitý a jen o kousek menší než já, hodí brýle na stůl, pročísně si rukou na krátko ostríhaný vlasy a potom se soustředí na nabírání ledu a nalévání whisky.

V nose mě pošmírá typický závan alkoholu a mýdla. Voní to fakt dobře.

„Ty nejsi hloupý, Time, ale chováš se tak.“

Tak jo... Celý léto se mnou prohodil sotva dvě slova a teď se najednou stará? Ale měl bych mu dát aspoň šanci. Odtrhnu oči od karamelový tekutiny ve skleničce a podívám se na tátu.

„Tati... Já vím, že asi nejsem ten syn, kterýho by sis přál, ale...“

„Dáš si taky?“

Hodí led do další skleničky, postaví ji na tácek s logem Kolumbijské univerzity na stolku u gauče a pošle to všechno mým směrem. Potom si přiloží sklenici ke rtům, několikrát si lokne a zase ji dá na tácek.

Tohle je fakt ujetý.

„Hele,“ zasípu přes stažený krk nepřírozně vysokým hlasem, „od konce června jsem se chlastu ani ničeho podobného nedotkl. Už je to padesát devět dní, ale kdo to počítá? Snažím se, jak můžu, a...“

Táta civí na rybičky v akváriu u zdi.

Jasně ho nudím.

„A budu se snažit dál.“ Odmlčím se.

Během dlouhé pauzy ani nevím, co se mu honí hlavou. Uklidňuje mě jen to, že můj nejlepší kámoš je na cestě a můj volkswagen parkuje před domem.

„Čtyři měsíce,“ řekne nakonec táta tak suše, jako by to četl z papírku. A možná to vážně čte, protože má oči přilepený ke stolu.

„Cože?“

„Dávám ti ode dneška čtyři měsíce na to, aby ses dal dohromady. V prosinci ti bude osmnáct. Stane se z tebe chlap. Pokud se podle toho nebudeš chovat, nedostaneš kapesné a přestanu ti platit zdravotní pojištění i pojištění na auto. A co se týče peněz na studium, převedu je na konto tvé sestry.“

Ne že by mě v téhle rodině někdo vítal s červeným kobercem, ale to málo, co jsem měl, mi teď táta vytrhl zpod nohou a já jsem přistál tvrdě na zadek.

Počkat... cože?

Do prosince ze mě musí bejt chlap. Abrakadabra, simsalabim. Jako bych měl datum spotřeby vytištěný tam, kde záda přestávají mít slušný jméno.

„Ale... ale...“ koktám.

Koukne na hodinky a stiskne tlačítko, jako by právě odstartoval stopky. „Dnes máme dvacátého čtvrtého srpna, takže máš čas zhruba do Vánoc.“

„Ale...“

Ukáže mi dlaň, jako by chtěl vypnout tlačítko mých slov. Bud' ultimátum číslo dvě, nebo nic.

Nevím, co bych mu na to řekl, ale to je stejně šumák, protože náš rozhovor skončil.

Hotovo, zameteno.

Rozpletu nohy, rychle vstanu a na autopilota zamírím ke dveřím.

Čím rychleji vypadnu, tím líp.

Pro oba.

I tobě pěknou nadílku, tati.

Kapitola druhá

TIM

„Ty se fakt chceš odstěhovat?“

Cpu poslední svršky do papundeklové krabice, když bez klepání vejde máma. Ta nikdy neťuká, což je pěkně riskantní, pokud máte doma věčně nadrženého sedmnáctiletého synka. Postává ve dveřích v růžovém tričku a džínové sukni. Cože to na ní má vyšíté? Kraby?

„Jen plním příkazy, mami,“ zabručím, když do přeplněné krabice přidám ještě kristusky a všechno to pořádně zmáčknu. „Tátovo přání je mi rozkazem.“

Ucouvne, jako bych jí jednu natáhl. Asi jsem to trochu přehnal s tím tónem. Čistý jsem už dva měsíce, ale asi bych se měl zbavit i těch pitomých hlášek. Ha.

„Měl jsi všechno, o čem jsem já ve tvém věku mohla jen snít, Timothy...“

A už je to tady.

„Soukromou školu, lekce plavání, tenisový tábor...“

Jo, jsem alkoholik s nedodělanou střední, ale hele ten backhand!

Rychlým pohybem si uhladí faldy na modrém sáčku, když s ním ve vzduchu několikrát šhubne, až to práskne. „Co chceš dělat? Bu-

deš dál pracovat v tom železářství? A chodit na terapeutickou skupinu?“

Z máminých úst zní „železářství“ jako „bordel“ a „skupina“ jako „točení porna“.

„Je to dobrá práce a tu skupinu potřebuju.“

Máma pohladí komínek složených šatů bledou, pihovatou rukou posetou modrými žilami. „Nevím, jak ti můžou pomoci cizí lidé, když to nezvládla ani tvoje rodina.“

Otevřu pusu. Nejradši bych řekl něco jako: „Právě proto, že to nevíš, potřebuju ty cizí lidi.“ Nebo: „Strejdovi Seanovi by ty skupiny taky neškodily.“ Ale u nás se o takových věcech nemluví.

Navrch krabice přihodím pár mokasín, ze kterých jsem pravděpodobně už dávno vyrostl, a natáhnu se k mámě, abych ji objal.

Ostře mě poklepe po zádech a pak se zase odtáhne.

„Hlavu vzhůru, mami. Nan se určitě dostane na Kolumbijskou. Jen jedno dítě ze dvou stojí za starou belu.“

„Jak to mluvíš, Time?!?“

„Promiň. Moje chyba. Myslel jsem za hovno.“

„To,“ zamračí se máma, „je ještě horší.“

Tak jo. Dyt' je to jedno.

Dveře mého pokoje se znovu rozletí. A opět bez klepání.

„Nějaká holka, která má hlas jak při angíně, tě chce k telefonu, Time,“ řekne Nan a po očku sleduje, jak jsem si zabalil. „Páni, budeš to mít pěkně zmačkaný.“

„To je mi fuk,“ oponuju, ale to už mi Nan sype věci z krabice na postel.

„Kde máš kufr?“ ptá se, zatímco třídí šatstvo na hromádky. „Myslím ten modrej s monogramem.“

„Netuším.“

„Kouknu do sklepa,“ řekne máma, celá šťastná, že má důvod zmizet. „To děvče, Timothy? Mám ti přinést telefon?“

Nějak nevím, jaká holka by mi tak mohla volat. Kromě Alice Garrettový, která je ale ta poslední, která by vytočila moje číslo.

„Řekni jí, že nejsem doma.“

A už nikdy nebudu.

Nan rychle skládá košile podle barev a stylů. Popadnu ji za ruce. „Zapomeň na to, to není důležitý.“

Zvedne oči. A sakra. Brečí.

My Masonové pro slzy nechodíme daleko. Jedno z irských prokletí. Obejmu ji kolem ramen a párkrát ji trochu neotesaně popleskám po zádech. Rozkašle se, zalapá po dechu a nakonec se roztřeseně rozesměje.

„Můžeš mě přijít navštívit, Nano. Kdykoli. Až budeš potřebovat vypadnout.“

„Jenže to není ono,“ vysmrká se mi ségra do lemu košile.

A má pravdu. Už nikdy se spolu celou noc nebudeme dívat na filmy se Stevem McQueenem, kterýho mám rád, protože je hustej, a Nan zase, protože je fešák. Už nikdy se mi v pokoji nebudou objevovat čokoládové tyčinky a želé jako jediná účinná protilátka proti závislosti na drogách.

„Naštěstí pro tebe. Už nikdy mi nebudeš muset krejt záda, až někde propařím noc, a vymyšlet si výmluvy, proč jsem někam nepřišel. A taky z tebe už nikdo nebude tahat prachy.“

Teď si mou košilí pro změnu utírá oči. Sundám si ji a podám ji Nan. „Abys na mě měla památku.“

I tu Nan doopravdy *poskládá* a potom celá zkroušená civí na úhledný čtverec na posteli. „Někdy mám pocit, že mi chybí všichni, který jsem kdy potkala. Dokonce i Daniel. A Samantha.“

„Daniel byl nafrněnej panák a mizernej partner. A tvoje nejlepší kámoška Samantha bydlí deset bloků odsud. To je deset minut cesty. Stačí jí napsat esemesku.“

Nan si nespokojeně odfrkne a schoulí se do klubíčka. Zrzavé vlasy jí visí přes flekatý obličej. Oba dva jsme zrzci, ale Nan vyfásla všechny pihy. Má je úplně všude, zatímco já jen trochu na nose. Zatváří se pateticky roztřeseně, jak to umí jen ona. Ten obličej fakt nenávidím, protože vždycky všechny úplně odzbrojí.

„Bude to v pohodě, Nan,“ poklepu si na spánek, „seš stejně chytrá jako já, a navíc to máš v hlavě v pořádku. Nebo si to o tobě aspoň většina lidí myslí.“

Nan sebou cukne. Naše pohledy se setkají. Bublina dlouho nevyřčené pravdy konečně praskla a její obsah se rozlil mezi nás jako otrávená krev. Nan sklopí oči a zase se věnuje košilím, jako by celý svět stál na rukávech v dokonalém zákrytu.

„Ani ne,“ hlesne. I ona to radši nechává plavat.

Šmátrám po dece na posteli, až najdu cigarety. Jednu si zapálím a zhluboka potáhnu. Víím, že mi to ničí zdraví a tak vůbec, ale jak někdo může *proboha* přežít jeden jediný den bez kouření? Típnu doutnajícího špačka o popelník a zase Nan poklepu po zádech. Tentokrát něžněji.

„Pššš. Jen klid. Znáš tátu. Chce to mít jako na drátku. Práci. Maturitu. Univerzitu. Raz, dva, tři. Prostě to musí dobře *vypadat*. To zvládnou.“

Nevím, jestli tím uklidňuju ségru nebo sebe, ale ta žhavá koule, která se mi už nějakou dobu vrtí v žaludku, pomalu mizí. Prostě to na něj zahraju. To mi jde.

Do pokoje nakoukne máma. „Je tu ten Garrettovic kluk. Hoď si na sebe aspoň tričko, Time,“ zasyčí pobouřeně a ze šuplíku vytáh-

ne tričko z tábora. Myslel jsem, že už jsem ho dávno vyhodil. Nan vyskočí, otře si oči a osuší ruce o šortky. Má asi milion neurotických zvyků. Kouše si nehty, hraje si s vlasama, cvaká propiskou... Já jsem životem vřdycky proplul s falešnou občankou, pokerovou tvář a úsměvem, zatímco ségra dělá provinilé obličejy snad i při modlení. Někdo dupe po schodech a hned potom se ozve staccato zaklepání. Aspoň někdo to umí! Dovnitř vpluje Jase a z čela si odhrne navlhlou ofinu.

„A sakra, kámo. Ještě jsme ani nezačali nakládat a z tebe už teče?“

„Dal jsem si sprinta,“ opírá se vyřízeně o kolena Jase. „Čau Nan,“ zvedne hlavu.

Zády otočená Nan jen rychle kývne. Když se obrátí, aby hodila pár šikovně poskládaných ponožek do krabice, zvedne oči, a potom je zase rychle sklopí. Na toho stejně všechny holky koukaj dvakrát.

„Sprinta? Od vás je to sem tak deset kiláků! Zcvokl ses?“

„Jen šest. A jinak jsem normální,“ protáhne si Jase nohy. „Celý léto jsem proseděl v obchodě a moje kondička je ta tam. Ani po třech týdnech soustředění nejsem tak rychlej, jak bych potřeboval.“

„Na chcípáka ale fakt nevypadáš,“ pohodí Nan hlavou. Vlasy jí spadnou zpět do obličej. „Ne abys odjel bez rozloučení, Time,“ vyklouzne ze dveří.

„Hotovo?“ rozhlídne se Jase po pokoji, jako by ségrin hormonální výlev ani nevnímal.

„Eh... jo, asi jo,“ zadívám se kolem jako bez života. Nenapadne mě nic lepšího než si vzít popelník z mušle. „Aspoň oblečení mám všechno. Balení mi nikdy moc nešlo.“

„Kartáček?“ navrhuje Jase. „Holicí strojek? Knížky? Sportovní potřeby?“

„Myslíš pátku na lakros z Ellery? Tu už asi nebudu potřebovat,“
típnu další cígo.

„Kolo? Skejt? Plavky a brejle?“ usměje se Jase stejně zářivě jako
plamínek zapalovače.

Máma vrazí do pokoje tak bouřlivě, že dveře prásknou o zeď.
V ruce vleče deštník, obrovskou žlutou pláštěnku a žehličku. „Ty si
taky přibal. Mám ti dát i nějaký deky? A kde je vlastně ten milý mlá-
denec, se kterým jsi měl bydlet?“

„To neklaplo,“ odpovím suše. „Mládencem“ myslela máma mého
kámoše z anonymních alkoholiků Connella, který už zase jede
v chlastu i na perníku. Nedávno mi koktal do telefonu pár pitomých
výmluv. Toho si můžu odškrtnout. Nejlepší možností je byt v garáži.

„Je v té díře aspoň topení?“

„Proboha, mami! Vždyť jsi to tam ještě ani neviděla!“

„Dost spolehlivý,“ řekne Jase bez mrknutí oka. „Bydlel tam můj
brácha a ten si potrpí na pohodlí.“

„Tak jo, tak jen pěkně... pokračujte,“ vykoktá máma, pročísne si
rukou šedivé odrosty pod rudou barvou a dodá: „Nezapomeň na do-
pisní papír od tety Nancy, kdybys musel psát děkovné dopisy.“

„To by mě ani nenapadlo,“ zamručím. „Jako si ho nevzít,“ opravím
se zdvořile.

Jase s úsměvem kývne a popadne krabici.

„A co polštáře?“ řekne máma. „Takový silák jako ty by je ještě zvládl
unést pod paží, ne?“ otočí se na Jase.

Ježiši.

Jase poslušně zvedne lokty a nechá si pod ně šoupnout dva nadu-
cané polštáře.

„Hodím to do auta. Nemusíš spěchat, Time.“

Naposled si prohlédnu svůj pokoj. Na korkový nástěnce nad stolem visí kus papíru s rudým nápisem *HORKÝ KANDIDÁT* v záhlaví. Jedna z mála věcí, na který si z minulého podzimu pamatuju, je poflakování se se stejně nanicovatými kámoši z Ellery okolo loděnice, kam naše elitní zařízení schovávalo kajaky (a studenty s jointama). Vymysleli jsme si dobrý antiprogram ke všem těm uhozeným hláškám ze školních ročenek. *Horký kandidát na mladého milionáře. Horká kandidátka na hvězdu vlastní reality show. Horký kandidát na smlouvu do národní ligy.* Ani nevím, proč jsem si ten cár papíru nechal.

Sundám ho ze zdi, pečlivě složím a schovám do zadní kapsy od džínů.

Nan se objeví společně s Jase, který na mě čeká na chodbě, a otevře dveře od domu.

„Time,“ zašeptá ségra, když se mi studenou rukou zadrápne za loket. „Slib mi, že úplně nezmizíš.“ Jako bych se odchodem z domu měl vypařit jako mlha nad řekou.

Ale možná fakt zmizím.

Než dorazíme ke Garrettům, stihnu vykouřit tři cigarety. Sotva dohoří jedna, už zapaluju druhou. Kdybych si je mohl strčit do pusy všechny naráz, udělal bych to

„Měl bys toho nechat,“ koukne Jase z okna, aby mě netrápil vyčítavými grimasami. Chci odhodit posledního špačka, ale pak se zarázím.

Jasně, hoď vajgl mezi Patsyino šlapací autíčko a Georgeovo miniaturní nebesky modrý kolo s postranními kolečky. Kromě toho – Georgeovi jsou čtyři a myslí si, že jsem přestal.

„Fakt to nejde,“ povzdychnu si. „Zkoušel jsem to. Kromě toho už jsem pustil k vodě pití, drogy a sex. Musím mít nějaký zlovyk, abych nebyl moc dokonalej.“

Jase odfrkne: „Sex? Toho by ses snad vzdávat nemusel, ne?“ Otevře dveře spolujezdce a vyklouzne ven.

„Rozhodně bych ho neměl provozovat tak, jako doteď. Od všech holek, co dýchají, bych měl dát ruce pryč.“

Jase se zatváří trochu znepokojeně. „Na tom jsi byl závislej *taky*?“ zeptá se, když špičkou conversky dloubne do komínku starých novin na sedadle.

„Ne že bych tím byl nějak posedlej, ale když chce člověk zapomenout, je to celkem fajn.“

Kývne, jako by to chápal, ale je mi jasný, že neví, o čem mluvím. Tak vysvětluju: „Na večírcích jsem se zřídil a nabalil si vždycky nějakou holku, kterou jsem neznal a která se mi ani nelíbila. Nikdy to nebylo nic moc.“

„Asi ne,“ vytáhne Jase hlavu z auta, „když to bylo jen s někým, koho neznáš a nemáš rád. Možná by se ti to líbilo víc za strážníka a s někým, na kom ti záleží.“

„Jo,“ zapálím si poslední cigaretu. „S tím hned tak nepočítej.“

Kapitola třetí

ALICE

„V lednici,“ procedím mezi zuby, „je sova. Může mi to někdo vysvětlit?“

Moji tři mladší bratři na mě zírají nevinným pohledem. Mladší sestra ani nezvedne oči od displeje mobilu.

Zopakuju otázku.

„Harry ji tam dal,“ řekne nakonec Duff.

„Ale Duff mě naved!“ natáhne Harry.

George, můj nejmladší bratr, zbystří. „Jaká sova? Je mrtvá? Je bílá jako Hedvika?“

Píchnu prstem do zmraženého tělíčka zabaleného do oroseného sáčku. „Rozhodně mrtvá. A bílá není. Kromě toho někdo snědl vafle a do mrazáku vrátil jen prázdnou obal.“

Drobotina pokrčila rameny, jako by i to patřilo mezi nevysvětlitelná mysteria, podobně jako zmrzlá sova.

„Tak znova. Proč máme v mrazáku soví mrtvolu?“

„Harry ji chce donýst ukázat do školy, až zase začne vyučování,“ kápne božskou Duff.

„Sanjay Sapati loni přines opravdovou lebku, ale tohle je daleko, daleko lepší. Ještě má i oči. Jsou jen trochu shnilý.“ Harry si podmrače-

ně zamíchá ovesnou kaši. Můj nápad se „snídaní na oběd“ se očividně moc neujal. Otočí lžičku, zatřese s ní, ale slizká kaše na ní drží jako přibitá, stejně tvrdohlavá jako můj bratr. Harry mi lžičku vyčítavě ukáže.

„Co je na stole, to se sní. A bez řečí.“

„Jenže já něco prostě říct musím. Tohle je hnusný, Alice.“

„Prostě to sněž,“ snažím se ze všech sil neztratit nervy. Je to jen dočasný. Jen než se táta uzdraví a máma nebude muset být na třech místech zároveň. „Je to zdravý,“ dodám, ale vlastně se sedmiletým bráchou celkem souhlasím. Už dávno jsme měli jet nakoupit, protože lednice nám teď může nabídnout možná tak vejce, jablečné pyré a kečup a ve spíži najdu jen Joelovu proteinovou ovesnou kaši. A v mrazáku leží chcíplá sova.

„Fakt ji tu nemůžeme přechovávat, kluci,“ snažím se nasadit mámin rozumný tón, „ještě by po ní chutnala zmrzlina.“

„Můžeme mít zmrzlinu místo tohohle?“ strčí Harry lžičku do ovesné kaše. Její stříbrný konec z ní trčí jako náhrobek na šedivém kopci.

Snažím se klukům namluvit, že tuhle kaši jedli Mášini medvědci, ale George s Harrym jsou skeptičtí a Duff už je v jedenácti letech na podobné povídačky příliš starý. Andy jen nakrčí nos a odpoví: „Najím se později, teď jsem stejně příliš nervózní.“

„Kvůli Kyleovi Comstockovi? To snad ne,“ odfrkne Duff. „Je to vůl.“

„Vůůůůůů,“ zopakuje osmnáctiměsíční Patsy z dětské stoličky.

„Ty tomu vůbec nerozumíš,“ urazí se Andy a odejde z kuchyně vykoušet další model na udílení cen z jachtařského tábora. Zbývá jí *pouhých* šest hodin, aby se rozhodla, co na sebe.

„Není to jedno?“ zeptá se Duff. „Jsou to jen blbý jachtařský ceny. Fakt se mi z toho zvedá žaludek, Alice. Je to jako kroupy. Tohle jedl naposled Oliver Twist.“

„A chtěl si přidat!“ trumfuju.

„Protože *umíral hlady*,” hádá se Duff.

„Prostě si přestaň stěžovat a láduj do sebe tu mizernou kaši.“

George vykulí oči. „Máma takový slova neříká. Táta si myslí, že se to nemá.“

„Ale ti tu teď nejsou, ne?“

George smutně prohrábne lžičkou šedou masu, jako by v ní rodiče chtěl najít.

„Promiň, Georgie,” řeknu kajícně. „Co takhle vajíčka?“

„Ne!“ ozve se unisono. Moje vajíčka už měli tu čest ochutnat. Protože máma teď jen běhá po doktorech kvůli sobě a fyzioterapeutech kvůli tátovi, jsou sourozenci plně vystaveni mému omezenému kulinářskému talentu.

„Když nám dáš na snídani ve městě, vyhodíme tu sovu,” navrhuje Duff.

„Alice, hele!“ ozve se ztrápeně Andy. „Já věděla, že mi to nebude!“ Postává ve dveřích v šatech, které jsem jí půjčila. Tam, kde já mám bujný výstřih, visí Andy smutně kus látky. „Kdy už konečně přestanu mít lentilky pod kobercem? Ty jsi měla prsa už ve třinácti,” protáhne vyčítavě, jako bych si uzurpovala poslední velké poprsí v rodině.

„Lentilky pod kobercem?“ rozchechtá se Duff. „A kdo to asi hodnotí? Určitě Joel. A Tim.“

„Jsi tak dětinskej, že mládnou jen tím, jak tě poslouchám,” zavrčí Andy. „Alice, pomoc! Ty šaty jsou úžasný. A ještě nikdy předtím jsi mi je nepůjčila. Pokud si je dneska nebudu moct vzít, určitě umřu!“ pobíhá Andy po kuchyni a něco hledá. „Že bych je vycpala? Ale čím?“

„Drobkama?“ chechtá se Duff. „Ovesnou kaši? Nebo sovím perím?!“

Ukážu na Andy lžičkou od kaše. „Nikdy nevycpávej. Buď hrdá na to, co máš. A nauč se to nosit.“

„Ale já bych hrozně chtěla tyhle šaty,“ zamračí se Andy. „Jsou dokonaly. Až na to, že mi nepadnou. Tam. Máš něco jinýho? Ploššího?“

„Ptala ses Samantha?“ Zamračím se na Duffa, který si zrovna kydá ovesnou kaši za tričko. Aspoň že Harry neví, o čem je řeč. Doufejme. I tak se ale přidává k Andyiným mučitelům a vycpává si výstřih Patsyiny mi plenkami, které si vzal z čisté hromádky. Bráchova holka má rozhodně víc trpělivosti než já. Možná proto, že má jen jednoho sourozence.

„Ta jela s mámou doprovodit ségru na univerzitu a vrátí se nejdřív dneska večer. Alice! Co mám dělat?“

Při pouhé zmínce o Grace Reedové, Samanthině matce, zaskřípu zuby. Pokud naše rodina někdy měla opravdového nepřítele, musela to být ona. A hned za ní ta mrtvá sova. Panebože. *Prosím, dostaň mě odsud.*

„Mám hlad,“ zakňourá Harry. „Pokud nedostanu něco požitelnýho, do večera umřu.“

„Hlady člověk umře až za pár týdnů,“ opraví ho George. Kakaový knírek ještě podtrhuje jeho výraz experta.

„Tady na mě všichni kašlou!“ vyrazí Andy ze dveří.

„Mlátěj s ní hormony,“ svěří se Duff Harrymu. Od té doby, co se jednou podobně vyjádřila máma, mají kluci pocit, že hormony jsou nakažlivá nemoc.

Na lince uprostřed příšerného nepořádku zadrnčí můj mobil. Zase Brad. Ignoruju to a nervózně otevírám skříňky nad linkou. „Tak se koukněte sami. Už tu není ani drobek, jasný? A než nás někdo tenhle týden hodí domů z obchodu, stejně nemůžeme nakupovat. Navíc

na to není čas. A na peníze můžete zapomenout, takže buď sníte tu kaši, nebo budete hladý. Můžete dostat ještě tak burákový máslo s chlebem."

"Už zase," zavrčí nespokojeně Duff, seskočí ze židle a plíží se ven z kuchyně.

"Hnusný," protáhne obličej Harry a vydá se za bráškou. Omylem přitom převrhne sklenici s džusem a... nehne ani brvou.

Jak tohle máma může zvládat? Štípnu se do krku, zavřu oči a zaženu tu nejhorší myšlenku ze všech: *Proč to máma vlastně zvládá?*

George ještě pořád lžičku po lžičce zápasí s kaší.

"Netrap se, kámo. Ty si přece jen ještě rád dáš burákový máslo, ne?"

George, plný čtyřletého světobolu, si vydechne a opře si pihovitou tvářičku o ruku. Sleduje mě tak pozorně, jako to kdysi dělával Jase. "Víš, že z burákovýho másla se dají dělat diamanty? Čet jsem o tom."

"Četl," opravím ho automaticky, zatímco dosypávám rozinky na Patsyin podnos.

"Fuj je to," žvatlá Patsy, s přesností pinzety bere kuličky rozinek mezi prstíky a hází je na zem.

"Myslíš, že se dají diamanty dělat i z tohodle?" ptá se George s nadějí v hlase, zatímco otvírám skleničku arašídové pomazánky.

"Kéž by, Georgie," povzdychnu si při pohledu na prázdnou skříňku nad oknem. Přesně v tu chvíli zahlédnu na naší příjezdové cestě tmavě modrý volkswagen, ze kterého se vysouká vyčouhlá postava se zrzavou kšticí rozpálenou sluncem jako hlava zápalky.

Úžasný. Tohle nám do výbušné rodinné směsi ještě chybělo. Tim Mason. Semtex na nožičkách.

TIM

Vlečeme se nahoru po rozvrzaných schodech, Jase z kapsy vytáhne klíč a rozsvítí. Protáhnu se kolem něho a hodím krabici na zem. Joelův starý bejvák má nízký strop, knihovnu z přepravek od mlíka, ošklivý gauč, miniaturní lednici, mikrovlnku, džínový sedací pytel s logem Sox, zdi polepený holkama v bikinách ze sportovních časáků a obrovskou lavici s haldou činek.

„To *sem* si Joel tahal všechny ty au-pairky? Myslel jsem, že to zvládne trochu líp. Tohle je pěkný klíšé.“

Jase se zašklebí: „Vítej v Prdelkově! Počítám, že au-pairkám to moc nevadilo, protože podobný věci od americkéjch kluků *čekaly*. Mám ti pomoci ty holky sundat?“

„To nemusíš. Kdybych nemohl usnout, budu počítat části těla.“

Když Jase ještě jednou sjede očima garsonku, zhnuseně se zašklebí a vysype pár košů. „Bude ti to takhle stačit?“ zeptá se nakonec.

„Rozhodně.“ Sáhnu do kapsy, vytáhnu linkovaný kus papíru, který jsem doma sundal z nástěnky, a nalepím ho na lednici přes holku v miniaturních křiklavě rudých plavkách.

Jase se koukne na lístek a zavrtí hlavou. „Víš, že můžeš kdykoli přijít za náma nahoru, že jo, Masone?“

„Chodil jsem do internátní školy, Garrette. Sám ve tmě se fakt nebojím.“

„Nedržkuj,“ řekne Jase skoro něžně. „Občas nám tu stávkujou roury,“ ukáže palcem na dveře od koupelny. „Kdybys to nezvládl ani zvonem, napiš mi. Umím to opravit. A opakuju – u nás jsi vždycky vítanej. Ráno si se mnou můžeš dokonce zaběhat. Musím teď vyzvednout Samanthu, nakonec do toho Vermontu nejela. Chceš se svézt s náma?“

„Já a dvě středoškolský holubičky v jednom autě? Neee! Myslím, že zůstanu tady a otestuju ten zvon. A když ho polámu, tak ti napíšu.“

S mávnutím ruky a úsměvem od ucha k uchu mě nechá osudu.

Stejně je nejvyšší čas zvednou zadek a padat na setkání anonymních alkoholiků. Všecko je lepší než dřepět sám ve sklepe plným papírových poprsí a zaobírat se vlastníma myšlenkama.

Kapitola čtvrtá

TIM

Setkání anonymních alkoholiků mě uklidnilo jen zčásti. Když zase nohama prohrábnu Garrettovic přerostlý trávník, objeví se v mém zorném poli Jaseova starší ségra Alice, opalující se před domem.

V bikinách.

Navíc křiklavě rudých.

A s rozvázanýma šňůrkama.

Olivovou kůží.

Nehtama nabarvenýma na ohnivou oranžovou.

Musím ještě zmiňovat, že mě máloco potěší tolik jako pohled na Alici Garrettovou v bikinách?

Trumfnout by to mohla už jenom Alice bez bikin. Sice jsem ji tak nikdy neviděl, ale mám zatraceně dobrou představivost.

Podřimuje na mrňavým modrozeleným lehátku, hlava s věčně měnící se hřívou (teď zrovna hnědý melír) jí padá na stranu a kudrlinky se suší v letní výhni. Protože jsem starej nestyda, plácnu sebou na trávu hned vedle ní a pořádně si tu krásu prohlédnu.

Ach Alice...

Po pár vteřinách rozlepi oči, zamžourá, zacloní si rukou čelo a kouká rovnou na mě.

„Ted“, spustím, „je ideální chvíle zabránit ošklivejm neopálenejm místům. Rád ti s tím pomůžu.“

„Ted“, usměje se na mě vražedně, „je ale ještě lepší příležitost odpálit a nechat si blbý kecý od cesty.“

„Ach Alice, přísahám, že až budeš hořce litovat, že se mnou už dávno nejsi, rád tě utěším.“

„Jen abych ti neukousla hlavu.“ Nakloní se, vytáhne si šňůrky od plavek, zaváže si je pevně kolem krku a zase se opře do lehátka. *Panebože*. Skoro jsem zapomněl dýchat.

Mluvit ale naštěstí muže.

To mi jde vždycky.

„Možná bys mohla začít s jemným oždibováním? A třeba hned teď?“

Alice zavře oči, potom je zase otevře a věnuje mi nečitelnej pohled.

„Proč se mě nebojíš?“ ptá se zamyšleně.

„Ale já se bojím. Jsi pěkně děsivá,“ ujišťuju ji, „jenže přesně to na mě platí. Totálně.“

Otevře pusu k odpovědi, ale to už se na příjezdovou cestu řítí rodinnej pick-up, ještě omlácenější než normálně. Z pravýho předního blatníku se loupe barva. Zadní dveře natřeli základovkou. Celej bok auta vypadá, jako by ho někdo objel klíčem. Obě poklice na kola na mojí straně jsou v tahu. Alice chce vstát, ale položím jí ruku na hladký, dohněda opálený rameno a vtlačím ji zpátky do lehátka. „Jdu tam.“

Zamžourá na mě s roztomile nakloněnou hlavou a promne si spodní ret bříškem prstu. Potom se znovu uvelebí a špitne: „Díky.“

Z auta vystoupí pan Garrett oblečený v něčem, co připomíná plážovou deku. Vypadá jako na drogách.

„Všechno v pohodě?“ houknu na osazenstvo auta tak trochu ze srandy, protože když otevřou zadní dveře, ozve se jen uširvoucí řev. Patsy, George i Harry mají vedrem zrudlé tvářičky a slušně se potí. Patsy má místo pusy jedno velký otevřený O a zoufale bulí. George má taky uslzený oči, zatímco Harry se prostě tváří nakvašeně.

„Já nejsem malej,“ oznamuje mi.

„To je přece jasný, chlape,“ potvrdím mu, i když má na sobě plavky s prťavýma červenýma hasičskýma helmama.

„Ona!“ píchne prstem směrem, kde tuším jeho matku, „nás odvezla z pláže!“

„Patsy musí spát, Harry, to přece víš. A vždycky si můžeš zaplavat v bazénu. A pokud budeš hodnej, zajdem po udílení jachtařských cen na zmrzlinu.“

„Bazény jsou pitomý,“ stěžuje si Harry. „Odešli jsme ještě předtím, než přijel zmrzlinář, mami. Má nanuky se Spidermanem.“ Šourá se nahoru po schodech na vyhublých nožkách s hněvivě ohnutýma zádamama. Nakonec za sebou práskne síťovýma dveřma.

„Páni,“ vydechnu, „tejrání dětí.“

Paní Garrettová se rozesměje. „Jsem ta nejpodlejší matka na světě – mám to ze spolehlivejch zdrojů.“ Potom pohledem pohladí George a nakloní se ke mně. Do nosu mě zašimrá vůně kokosového opalovacího krému. Nejdřív si myslím, že chce asi čichem zkontrolovat, jestli ze mě netáhne chlast, protože jinak se ke mně dospělí většinou nepřibližují. Místo toho ale jen zašeptá: „Hlavně nemluv o asteroidech.“

Podobná témata mě většinou nenapadají, takže může být klidná.

Jenže George už s roztřesenými rameny svírá výtisk *Stoplusjedničky*. Do toho pořád vřeští Patsy, jako by ji na nože bral. Paní Garrettová

jen kouká z jednoho na druhého jako saniťák vyhodnocující, koho ošetřit nejdřív.

„Já se postarám o to vřeštidlo,“ nabídnu se. Paní Garrettová mi věnuje vděčný úsměv a rozepne Patsyinu sedačku, což je super, protože já o dětských sedačkách vím úplně houby.

Jakmile je malá venku, upře na mě očička a okamžitě přestane vrískat. Sice ještě pořád trochu škytá, ale natahuje ke mně ručičky.

„Malá,“ žvatlá. *Škyt, škyt, škyt.*

Vůbec nechápu, proč mě to dítě tak baští. Když ji zvednu, spokojeně mě upocenýma dlaněma popleskává po tvářích a ani jí nevadí, že už bych se zase potřeboval oholit.

„Malá, malá,“ mumlá dál zamilovaně a zubí se na mě špičatými řezáky jako vampíří batole.

Paní Garrettová se usměje. Vezme si na klín George i s pokrčným časopisem a zaboří mu hlavu do svého ramene.

„Bude z tebe dobrej táta, Time. Někdy ve vzdálený budoucnosti.“

Abych zakryl pohnutí, nebo co mi to vlastně cloumá tělem, z mateřského poplácání po zádech, radši vybafnu: „Tak na to vemte jed. Zbouchnout nějakou holku! To by mi tak na seznamu mejch hříchů chybělo!“

Jakmile to vypustím z pusy, dojde mi, že jsem pěkej vůl. Paní Garrettová pořád vypadá mladě a to je jejímu nejstaršímu synovi dvaadvacet. Takže možná byla taky zbouchnutá brzo a musela se vdávat.

A vůbec. *Zbouchnutá?* Taková slova se před rodiči neříkají.

„Je fajn mít plán,“ řekne paní Garrettová, jako by se nechumelilo.

Potom odnese George do domu a nechá mě samotného s Patsy, která si o mě opře od slz ulepenou tvářičku. Alice zavírá oči, jako by

se chtěla od téhle scény co nejvíc odpoutat, když už nemůže rovnou vzít do zaječích.

„Malá,“ žvatlá znovu Patsy, než mi vlepí uslintanou pusou na rameno. Pátravě mě pozoruje přes dlouhé orosené řasy, a nakonec prone-se: „Cecík?“

„Promiň, holka, s tím ti nepomůžu.“

Raději ani nekoukám na Alici, která si znovu rozvázala šňůrky od bikin. Zívne, protáhne se a útlý pruh látky sklouzne o kousek níž. Žádný neopálený místa. Na chvilku zavřu oči.

Patsy mě bafne za ucho, jako by z něho teklo mlíko. Ale možná že jí to jako náhrada za *cecík* stačí. Copak já se vyznám v miminech? Nebo v batolatech, nebo jak se říká lidským mláďatům, když jim je rok a půl? Možná prostě jen potřebovala něco popadnout a bylo celkem jedno co. Já sám tohle znám nejlíp.

Kapitola pátá

ALICE

„Alice?“

„Tati?“

„Poznám tě podle krokusů,“ řekne.

„Crocsy, tati. Ty boty se jmenujou crocsy.“

„No tak jo. Pojď dál.“

Odhrnu naškrobený nemocniční závěs. I měsíc po nehodě mám potíže nasadit uklidňující výraz zdravotní sestry. Nikdy jsem totiž netušila, že ho budu potřebovat při komunikaci s tátou. Vypadá líp. Má lepší barvu, míň hadiček a modřiny začínají blednout, ale pohled na tátu na nemocničním lůžku mi pořád nedělá dobře. Předtím jsem ho nikdy nezažila v nečinnosti. Teď ale jen leží a jediný pohyb, který ruší jeho strnulost, je hlazení máminých vlasů. Máma spí vedle něho, schoulená na příliš malé posteli.

„Pšš,“ varuje mě táta, „je utahaná.“

To mi došlo i bez něj. Jednou rukou ho objímá kolem ramen a druhou kolem pasu.

„Ty taky, co?“ řekne sice trochu zpomaleně, ale stejně klidně, jako když odháněl moje dětské noční můry, poslouchal vyprávění o nespavedlivých učitelkách a Sofii McCadeové, která v osmé třídě rozšířila pomluvu, že jsem si přes léto nechala udělat silikonu.

„Zrovna jsem se tě chtěla zeptat na to samý, tati.“

Táta si odfrkne: „Vždyť se celý den jen povaluju.“

„Máš zlomenou pánev a po embolce poškozený plíce. To není zrovna procházka růžovým sadem.“

Trochu poodhrne máminu hřívu, aby se mi mohl podívat přímo do očí. „Ale co je vlastně procházka růžovým sadem? Slyšel jsem o ní, ale nikdy jsem to nezažil.“

„To netuším, ale když ti sem donesu semínka, zasadiš je?“

„Pokud budeš sázet i ty... Můžem z toho udělat závody. No tak běž, sázkaři!“

„Proboha, jen to ne. Už ani hlášku z *Frajera Lukea*. Co s tím filmem všichni chlapi mají?“

„Prostě si jen myslíme, že máme kliku, Alice,“ odpoví táta a pěstí si natřeše polštář.

„Už ani slovo,“ natáhnu se pro karty ukryté ve známé krabičce, která se povaluje hned vedle erární karafy na vodu, misky ve tvaru ledviny na plivání po čištění zubů, změti jednorázových kelímků na zapíjení prášků a role leukoplasti k převazům. Doma se to na tátově nočním stolku hemží chatrnými, ručně vyrobenými stojánky na propisky, hrnky a haldami sci-fi knížek. Všem vládne jeho fotka s mámou ještě ze střední. Máma má husté kudrnaté vlasy a on koženou bundu.

„Stejně bych neměl to srdce tě porazit,“ řekne táta s úsměvem, který se šíří od koutků očí po celé tváři. „A navíc mě dost zpomalujou všechny ty prášky proti bolesti. Byla bys ve výhodě.“

„Tvoje analgetika proti mému antitalentu?“

„No, zrovna jsem žádný nedostal, takže?“ Když se pokusí posunout na stranu postele, zbledne jako stěna, upře oči na strop, několikrát se zhluboka nadechne a zahýbe rty.

„Nádech, nádech, výýýýdech,“ zamumlám. Dýchání při porodu. V naší rodině to známe jako své boty.

„Nádech, zadržet, výdech pusou,“ řekne táta přiškrceně. „Pánbůh ví, že tohle bych měl umět.“

„A máma pořád tvrdí, že neumíš,“ snažím se usmát, ale nějak se mi to nedaří, a tak se radši zase soustředím na karty. Zamíchám poprvé, podruhé, potřetí. „Mám zavolat sestru?“

Natáhne se po balíčku a zamíchá je sám jednou rukou, jak to umí jen on.

„Jen pokud mi donese nějaký růže do sadu. Hele, stejně mě odsud za chvíli vyženou,“ vyhrkne najednou. „Není dostatek lůžek a já už tu hniju dost dlouho. Už mě opravili. Ani nevím, co mi tu chějí ještě vykládat.“

„A potom?“

„Pojeďu domů,“ povzdychne si. „Nebo někam na rehabilitaci. To už je na nás.“ Zadívá se na mámu a usměje se přesně jako na té středoškolské fotce. Potom jí jemně zastrčí vyčuhující cedulku zpět za tričko. Máma se k němu ve spánku přitulí.

„Rehabilitaci pokryje naše smlouva s ďáblem,“ připomenou. Náš ďábel je sice vysoká blondatá konzervativní senátorka, ale fakta mluví jasně.

„Tak to nemůžeš brát, Alice,“ zavrtí hlavou a hned zase zkříví pusu bolesti.

Pořád mu není dobře, i když tvrdí, že mu to nevádí. Poslední stíny letního opálení blednou, linie jeho čelisti vystupuje o to jasněji a ramena tvoří jednu neproniknutelnou linii. Jako by za poslední čtyři týdny zestárnul o několik let. I když nám senátorka po Samanthě pořád posílá načančaná saláty a gurmánské nákypy, nevyžehlí si to. Neumím jen tak slepě projet kolem reality jako ona.

„To Grace Reedová ti to provedla, tati. To ona nás zničila.“

„Podívej se na mě,“ zašeptá táta. Poslechnu ho a snažím se neucuknout pohledem, když moje oči zachytí vyholený kus hlavy, kde mu provrtali lebku, aby ulevili tlaku po úraze. Duff, Harry a George tomu prostě říkají „tátův divnej sestřih“.

„Nezničila nás, jen mě trochu potloukla. A k tomu mi kromě léčby zaplatí i rehabilitaci. To je skoro dobročinnost.“

„Žádná dobročinnost, tati. Jen spravedlnost.“

„Víš stejně dobře jako já, že je čas to pustit z hlavy, Alice. Vykašlat se na to a vrátit se domů. Potřebujete mě tam.“

Má pravdu. Já ho taky chci mít doma. Ze všeho nejvíc bych si přála, aby bylo všechno jako dřív. Abych zase přišla v noci domů – třeba z rande – a on seděl v křesle a obložený dětmi koukal na nějaký dokument na Discovery. Napůl vzhůru a napůl v říši snů by s ovladačem pevně v ruce řekl: „Víš, že Lindberghovo letadlo bylo jen z látky a lepidla? To je fakt úžasný, co ti lidi dokážou.“ Jenomže já jsem zdravotnice a umím číst jeho životní funkce i lékařské zprávy. Ať už lidé zvládnou cokoli, jejich tělo má své hranice.

„Sám víš nejlíp, co potřebujeme,“ řeknu nakonec, „a co musíš udělat.“

Táta sevře čelist.

Jak moc ho to asi bolí? Možná by přece jen měl brát ty prášky.

Rychle se zatvářím neutrálně a promnu si šiji rukou. Pokerový obličej.

To, v čem se jinak s mámou střídáme, dnes musím zvládnout sama. Udělala jsem snídani, zatímco máma měla ranní nevolnosti a domlouvala naší drobotině prohlídku u školního doktora. Odvezla jsem Duffa k očnímu, ona vzala Andy k zubaři kvůli rovnátkům a nakonec

kluky na pláž. Potom jsme všichni společně zamířili na udílení jachtařských cen. Máma musela na záchodě utěšovat Andy, když jí Jade Whelan řekl něco pitomého, a potom jí koupila jogurtovou zmrzlinu, zatímco já jsem za ruku vlekla tři nejmenší do Zmrzlihradu na párek v rohlíku. Potom odsvištěli na Jaseův trénink. Nakonec máma odvezla děti domů a stavila se za tátou v nemocnici, kde okamžitě usnula. Já jsem zůstala doma, dokud všichni kromě Andy neusnuli, a potom taky zajela navštívit maroda. Cestou jsem se musela stavit ve Starbucks na velké kafe, abych taky hned neodpadla. A to jsem jen mámin ubohý pomocník. Ani si neumím představit, co všechno musí zastat táta.

„Pokud půjdeš z nemocnice rovnou domů, budeš muset tahat George a Patsy a zvedat je do auta. Kromě toho tě čeká rozvážení Harryho a Duffa na fotbal a Andy na plesy. Jase bude potřebovat pomoc v obchodě. Už si ani minutu neodpočineš, tati, a na to ještě nemáš sílu. Jen by se to zhoršilo. Pro všechny.“

Otře si čelo.

„Nemám poučovat já tebe, Alice?“ povzdychne si.

Máma se zavrtí ze spaní a položí si ruku, kterou ještě před chvílí objímala tátu kolem pasu, na břicho.

Tam, kde roste další mimino. Jo. Občas na to skoro zapomenou. Na ni. Na to malé.

Táta natáhne nezraněnou ruku, aby ji položil na tu máminu. On nezapomíná nikdy.

TIM

Opřu se o římsu a bradu si podložím zkříženýma rukama. Noc bez mráčku, jen ve vysoké trávě, kterou Garrettovi už dávno měli posekat, koncertují nějaké hmyzáci. Možná cvrčci? Nebo cikády?

Když se člověk pořádně zaposlouchá, zaslechne i šumění řeky.

Když se ve tmě rozkukám, všimnu si jí.

Alice se opírá o kapotu Brouka a kouká nahoru. Na mě ne. Na oblohu. Úplněk a nebe jako vymetený. Hvězdy. Alicina černá, oblá silueta kontrastující s bílým autem. Noha na blatníku a měsíční světlo rozlité po ohnutém kolenu.

Ježíšikriste.

Koleno.

Ach Alice...

Kapitola šestá

TIM

Ráno vyskočím z postele tak rychle, div se mi mozek neroztříští o lebku. Kde to jsem? Znamý šíravý pocit, ze kterého se mi točí hlava a pulzují spánky. Sakra.

Včera jsem se musel pořádně opít. Nebo tak něco.

Protože pokud ne, proč jsem tak dezorientovaný?

Teprve dvanáct holek ve dvanácti dost nefyziologických pozicích mi připomene, kde jsem se octnul. Setru si pot z čela, padnu naznak na gauč tvrdý jako skála, na kterém jsem včera usnul po intimní chvilce s Xboxem, a poslouchám ticho.

Nikdy mi nedošlo, jak zatraceně tichý je dům, ve kterém není ani živáčka.

Jakmile se vyškrábu na nohy, strhávám ze zdi jeden plakát za druhým, až na nich zbude jen bílá malba a já funím jak parní lokomotiva.

Běhání. Nechodí se Jase proběhnout, když nechce na nic myslet? Prohrabávám se krabicí ve snaze najít sportovní šortky, ale nějak se nedaří. Do ruky mi padnou jen ubohý šedivý trenýrky. Ani s teniskami nemám kliku, a tak na sebe nakonec natáhnu jen opraný plavky a zamírím na pláž. Někde jsem četl, že členové speciálních jednotek běhají bosky v písku. Je to větší záprah.

Zaběhnu si jen k molu, to můžou být tak dva kilometry. To by pro začátek stačilo, ne?

To rozhodně. Teda až na to, že dva kiláky jsou až nechutně moc. Molo se ještě schovává v dálce jako sladká fata morgána, ale já už lapám po dechu a nejradši bych sebou praštil do písku.

Je mi, sakra, sedmnáct, proboha živýho. V rozkvětu života a na vrcholu fyzických sil. Prožívám zlatý čas mládí, o kterém jednou budu vyprávět znuřeným potomkům, ale jako vítr teda běhat neumím. Ani jako *vánek*. I Patsy by mě předběhla a po výkonu by se na rozdíl ode mě obešla bez kyslíkový bomby. Sesunu se na písek. Jakmile se dotknu země, převalím se na záda, zakryju si oči před ranním sluncem a nasávám vzduch, jako bych potahoval z cigá.

Musím přestat kouřit.

„Potřebuješ dýchání z úst do úst?“ ozve se nade mnou ženský hlas.

Sakra. Netušil jsem, že tu ještě někdo je, natož takhle blízko a hlavně... Alice. Jak dlouho tu na mě asi kouká? Sundám si ruku z očí.

A hele, další bikiny. Děkuju, Ježíšku! Jestli mám trapně zhynout, aspoň umřu šťastný. Tyhle jsou jako vystřižené z bondovky, tmavě zelený s limetkovým zipem uprostřed a páskem někde mezi linií pasu a vyrýsovanými boky. Z toho pohledu mi cuká v prstech, a tak radši rychle strčím ruce do kapes. „Rozhodně,“ zalapám po vzduchu. „Potřebuju resuscitovat. Teď hned.“

„Pokud zvládneš žvanit, nebudeš to potřebovat.“

Olíznu si suché rty. „Ale na triatlon to asi ještě není, co?“

Najednou udělá něco, co bych nikdy nečekal. Položí se na bok vedle mě, trochu se nakloní a usměje se stejně oble, jako je sama.

„Dobře, že máš aspoň tenisky,“ sklouzne pohledem k mým nohám. „Počkej, ani to ne? Kdo proboha chodí běhat bez bot?“ Na okamžik proplete prsty na nohou s mýma, pak se odtáhne, sklopí oči do písku a nakreslí mezi námi dlouhý klikyhák.

„Záleží na tom?“

„Trakce, zlatíčko,“ zazubí se.

„To je nějaký zdravotnický pojem? Dělají to tak speciální jednotky. Aspoň jsem to slyšel.“

Čekám, že si ze mě začne dělat srandu, ale ona se jen skoro nezatelně usměje. Potom ještě kousek, tak málo, že to postřehne jen ten, kdo jí upřeně civí na rty, což já asi dělám... Nakonec řekne: „Sny o vojáčkách bych možná odložila na dobu, až budeš mít lepší kondici.“

Na tohle by se dalo hodně vtipně odpovědět, jenže Alice se přisune blíž a voní tak, jak je asi cítit Havaj. Svěže, sladce, zemitě, jako slunce a moře dohromady, žhavě a horce. Zelenošedé oči s doteky zlaté...

„Hele, ty máš jen jeden důlek,“ řekne.

„A to je kosmetická vada? Kdysi jsem měl dva, ale jeden jsem ztratil po dost drsný parbě.“

Žduchne do mě ramenem. „Ty si taky musíš utahovat ze všeho.“

„Protože je všechno k smíchu,“ snažím se narovnat, ale zase padám s frustrovaným vrčením naznak. „Pokud se na to podíváš ze správného úhlu.“

„A jak poznáš, že se koukáš správně?“ skloní se Alice, zatímco dál nerušeně kreslí kruhy do písku nebezpečně blízko mého břicha. Raní vzduch je průzračný a klidný. Ticho neruší ani vlny.

„Pokud je to k smíchu,“ zasípám, „tak na to koukáš dobře.“

„Hej, Aliceee!“ ozve se. Když zvednu hlavu, všimnu si Brada, Alicina libovýho kluka. Je to chlap jak hora s obrovskými rameny.

„Brade,“ vyskočí Alice na nohy a otrepe si písek z plavek. Halama ji poplácá po zadku a vrhne na mě pohled, který mě jasně varuje, abych mu nelezl do revíru.

Blbec.

„Jdeš pozdě, Brade. Time, Brad. Brade, Tim.“

„Čau Time.“ Brad, jednoslabičný muž. Udělaný jako ragbista, ale tvář má jako batole – červené, naducané tvářičky a očka jak korálky. Aby to trochu vyrovnal, nechal si na bradě vyrašit chabý strniště.

„Tak, Alinko,“ osloví Alici.

Alinko?

„Připravená?“

„Já už dlouho. To ty se někde couráš,“ řekne Alice ostře.

Dobře, holka!

Otočí se na mě, prohrábne si prsty hřivu a vysvětlí: „Trénuju na závody. Brad mi měří čas.“

„Takže ty běháš? Jak to, že jsem to nevěděl?“

Otevře pusu v údivu, že bych o ní měl vědět vůbec něco, ale potom zase sklopí hlavu a utáhne si pásek na bikinách, což okamžitě naláká můj pohled k jejímu břichu, pupíku a...

Radši se převalím na břicho.

Brad si odkašle a se založenýma rukama bojovně vystrčí bradu. Tak jo, neandertálče. Pochopil jsem.

„Nebudu vás zdržovat,“ řeknu nakonec. Alice si ho změří nerozluštělným pohledem, klekne si a skloní se ke mně. Ucítím její mátový dech. „Příště si vem tenisky, jasný, Time?“

ALICE

Opírám se rukama o kolena a lapám po dechu po prvním sprintu. Do očí mi kape pot, a tak si odhrnu vlasy z čela ve snaze dostat za uši všechno, co se nevešlo do culíku.

Brad odšroubuje víčko lahve s vodou, podá mi ji a zadívá se mi pátravě do tváře. Potom řekne hlubokým hlasem: „Nechceš mi říct, co to mělo bejt?“ Palcem ukáže na Timovu siluetu v dálce, stále ještě zhroucenou na písku s hlavou opřenou o ruce.

„Myslíš Tima? To je nejlepší kámoš mladšího bráchy. Kecali jsme.“

Brad si promne bradu. „Nějak se mi to nechce líbit, Ali. Vážně je to všechno?“

Ještě si dvakrát loknu a umyju si tvář i ruce.

Tim vstává, zakrývá si oči a chvíli na nás kouká. Potom se vydá na druhý konec pláže. Nakonec se tam rozběhne ostrým sprintem. Žádné protažení, žádné rozehtání. Prostě vyrazil jako střela. Ach jo.

„Ally?“

„Samozřejmě že to je všechno.“

Kapitola sedmá

ALICE

Samova sámoška už zažila spousty našich rodinných scén. Harry propadá hysterickým záchvatům u regálu s hračkama, George se nikdy nemůže rozhodnout, jakou zmrzlinu chce, Patsy se rychle unaví a vříská. Tentokrát ale vyvádím já.

„Myslím, že to prostě bereš moc vážně,“ říká Joel a zvedá dlaně v obranném gestu, které říká *Pozor! Přecitlivělá ženská!* Přesně tohle mě dovádí k šílenství.

Zamávám mu papíry před očima. „Stojí tu dva červené dvoucentimetrové pořadače. Červené. Dvoucentimetrové. Vždyť je to úplně jednoduchý! A ty mi přineseš dva modré pěticentimetrové.“

„No a co?“ poškrábe se Joel na krku, zatímco pošilhává po holce, která opodál hází do vozíku obrovská balení flitrového lepidla.

„Na seznamu do školy stojí červený, takže koupíme červený. Pro- to ty seznamy někdo píše, aby si lidi koupili to, co mají.“

„Al, nemyslím si, že tolik záleží na školních potřebách. Děsíš Patsy. A mě taky.“

„Tím líp,“ šteknu.

Patsy do mě zapáchne naducaný prstíček: „Zlobivá!“ Nenávistně si mě měří z pozorovatelny na nákupním vozíku.

„Tebe děsit nechci, miláčku. Jen *tebe*, Joeli, protože asi potřebuješ trochu probrat. Nejsi doma. Aspoň ne pořád, a tak nevidíš, že je to u nás na..."

„Tak o tohle jde," opře se můj starší bratr o hradbu papírových ubrousků a nakloní roštěácky hlavu. „Že nejsem doma. A je to venku."

„Ne," protestuju. „To je to poslední. Proč bych se taky starala o to, že ses sestěhoval s holkou a začínáš výcvik na policejní akademii, když u nás se nic neděje? Teda kromě toho, že je to tam jak po výbuchu bomby? No a co? To je přece vedlejší, ne?"

Joel si povzdychne a natáhne ruku po čokoládových sušenkách na regálu se vzorky. „Al, je mi dvaadvacet, dodělal jsem školu... Potřebuju se někam pohnout. S Gisele spolu už nějakou dobu chodíme a rád bych věděl, jestli se to bude vyvíjet dál. Nechci do smrti bydlet v bytě nad naší garáží, chápeš? To by asi nebylo úplně ono."

„Odkdy se ty o takové věci staráš?" neodpustím si, když se vzdálím z doslechu Patsy, která mě ještě pořád tahá nazlobeně za tričko.

„Možná od té doby, co jsem oslavil dvaadvacátý narozeniny v nemocnici, když tátu srazila senátorka? Miluju naši rodinu, Al, a udělal bych pro ni všechno. Dokonce i pro tebe. Ale to neznamená, že se můj život zastaví."

Počítám, že Joelovi ušlo, že u nás se teda rozhodně nic *nezastavilo*, ale zrychlilo do šíleného tempa. Předtím jsem jen chodila sem tam na přednášku, pár hodin strávila na praxi na rehabilitaci, občas zaskočila vypomocť do obchodu, ale jinak jsem si užívala pláže, Brada a svého nejoblíbenějšího ročního období. Existoval jen písek, sůl a kornouty se zmrzlinou.

Ted' máme září na krku i se školou, tréninky, mimoškolními aktivitami... A všechno nabere ještě větší obrátky. Navíc potrvá, než se táta

ze všeho vyliže. Máma je těhotná, Jase má rozvrh zaplácáný fotbalovými tréninky, Andy a Duff zkouškami s kapelou... Budeme si muset opatřit děvče na hlídání dětí. A co se týče mého vlastního života...

Zhluboka dýchej. Svěsím ramena, která se mi skoro dotýkají ušních boltců.

Joel hodí do vozíku obrovské balení sušených salámů. Popadnu je a položím zpět na polici. „Víš vůbec, co v tom všecko je?“

„Ty prostě Gisele nemáš ráda, že jo?“

„Naopak, Gisele je celkem fajn.“

Ve skutečnosti ji opravdu nesnáším. Když k nám přišla naposled, pumpoval jí Joel kolo, zatímco ona jen stála jako modelka v proužkovaných modrobílých šatech a červeném šátku a třepotala rukama. Radši ale držím jazyk za zuby. Joel se k ní stěhuje, což se pro jejich vztah rovná polibku smrti.

„No jasně. Tys to s Bradem ale taky nevyhrála, víš?“ podá Joel Pat-sy čokoládovou sušenku, kterou si naše roztomilá sestřička okamžitě rozmaže po obličeji, vetře do vlasů a naplácá na růžové tričko.

„Taky ho brzo pošlu k vodě,“ zamumlám, když listuju seznamem školních potřeb a v duchu si odškrtávám položky. Harry potřebuje pastelky a gumu, Duff už má skoro všechno, až na materiál na model sluneční soustavy. Andy si snad ve čtrnácti dokáže nakoupit sama, nebo ne? „Randění zabere hrozně moc času.“ V kapse mi zavrání mobil, jako by chtěl potvrdit mé obavy. Když ho vylovím, vykoukne na mě další Bradovo selfíčko z tělocvičny.

„Alice,“ osloví mě Joel, zatímco hodnotí další kolemdoucí děvče. (Gisele, máš to spočtený!) „Jenže randění by tě zaměstnávat mělo. Rozhodně víc než tohle,“ dokončí brácha myšlenku při pohledu na seznam školních potřeb.

„Tak malým dětem by se čokoláda dávat neměla,“ zabručí nakvašeně se tvářící ženština s vlastním potomkem přivázaným v jednom z těch podivných šátků.

„Nikdo se vás o radu neprosil,“ štěknu. Když se její obočí setkají v nepřátelském výrazu, vytasí na ni Joel jeden ze svých nejzářivějších úsměvů a odtáhne mě za loket.

„Ale děkujeme vám. Kdo by to byl řekl? Ještě jednou díky.“

Ženská si v ten moment uhladí košili, a dokonce se *usměje*.

Vážně.

Když přijdu domů, na schodech sedí Brad a zamračeně píše ese-
mesku. Počítám, že mně. „Alinko!“ vyskočí na nohy, aby mě objal.

Joel povytáhne pobaveně obočí a zamumlá: „Jedu za tátou.“ Po-
tom se vytratí, aniž by mi pomohl s nákupem.

V kuchyni do sebe Jase láduje obrovskou porci kuřete s rýží. Po-
dle upoceného čela a čerstvých skvrn od trávy na dresu soudím, že
zrovna přišel z tréninku. Vedle se opírá o linku Tim, jako by k nám
odjakživa patřil, a bagruje něco horkého s rozpuštěným sýrem. Duff,
Harry a George se cpou borůvkovým koláčem s rozteklou vanilkovou
zmrzlinou. Špinavé nádoby po celé kuchyni, která i tak zavání zpoce-
ným nohama a pubertálními kluky.

A... zase Tim.

Klidný a zabydlený v našem domě jen v plavkách, které měl na
sobě už dnes ráno, a tričkem Hodgeských hrdinů, našeho basebal-
lového týmu, které je i jemu trochu těsné. Zazubí se na mě i s tím
svým důlkem.

Příšerně přehráťatý a uhoněný. Vsadím se, že se ten kluk dneska
ještě nespřchoval, a holil se taky dost mizerně, když se pořezal na bra-

dě. Další člověk pod naší střechou, který potřebuje matku, děvečku a šéfovou.

Postavím Patsy na zem, popadnu její princeznovsky růžový hrníček, naliju do něho mléko, našroubuju víčko a vrazím to všechno rovnou Timovi do ruky. „Zpomal, kámo. Nemám chuť tě vozit do nemocnice s popáleným jazykem.“

Tim si vzdorovitě ukousne rozpáleného sýra. A znovu. Nakonec ale přece jen zvedne k ústům plastový hrníček, zasalutuje a s vážným výrazem ho vypije do dna.

„Koláč,“ zaraduje se Brad, „ten miluju.“ Odsune od stolu židli, otočí ji, obkročmo se posadí a poručí: „Ukroj mi taky. A pěkně velkéj kousek, Alosaure.“

George nakrčí nosík. „Alosauři byli jedni z největších dinosaurů vůbec. Žrali stegosauři. Alice není moc velká, a navíc je vegetariánka.“

Proč si vlastně Brad ten mizernej koláč neukrojí sám?

„Jdi si ukrojit sám,“ vyslovuje Tim nahlas to, co já si jen myslím, mezi sousty ďábelského sýra.

„Hej, Alice? Joel už se z garáže vystěhoval úplně, že jo? Nebude se pro nic vracet?“ ptá se Jase, zatímco si nalévá do obrovské sklenice mléko, hned do sebe dobrou polovinu kopne a pak ji zase doplní. Konečně jsme nakoupili, ale při tomhle tempu budeme moct jet na nákup zítra znovu.

„Naštěstí už je pryč,“ vydechnu.

„Super,“ řekne Jase. „Slíbil jsem Timovi, že může být jeho. Včera se nastěhoval.“

„Už mi neutečeš,“ zubí se radostně Tim.

„Tý jo, Alice! Ty jsi červená jak rak!“ diví se George hlasitě.

„Al,“ začne Jase, ale rychle se odmlčí.

Tim se na mě letmo podívá, seskočí z linky a natáhne ruce. „Páni. Co jsem sakra proved?“

Dlaní zastavím příval slov. „Už ani muk. V Broukovi je nákup a školní potřeby. Ujmi se jich.“ Potom odtáhnu Brada pryč.

TIM

„Zase jsem to podělal, co?“ ptám se Jase, když za Alicí a Bradem zapadnou dveře.

Jase si jen promne obličej ve všeříkajícím gestu. „Promluví s ní.“

„Počkej, ona se tam chtěla... stěhovat? S tím klukem? S tím natvrdlým koláčožroutem? Kolik mu vůbec je? Pět?“

„Alice se mi o tom nikdy nezmínila, Time,“ zvedne si Jase k puse vidličku s kusem kuřete, a zase ji spustí.

George filozoficky dodá: „Koláč je dobrej. Teda až na ten, na kterej chodí Mikuláš s čertem. Mik, miku, mik, miku, Mikuláš,“ začne kvílet George vysokým hláskem, ze kterého se mi ježí všechny chlupy. „Já bych nikdy nejedl něco, co baští čerti,“ otře se.

„Jenže čerti nic nebaští, protože ti jsou v pekle a tam choděj jen mrtví,“ prská pusou plnou drobků Harry.

George vykulí oči. „Fakt?“ klouže pohledem mezi mnou a Jasem. „Mrtví?“

„Ani náhodou,“ řekne Jase odmítavě, „protože...“ Na chvíli zaváhá a George natahuje.

„Protože do pekla nechoděj mrtví, ale jen... jen *zlobiví*. A ti pak dávají pozor...“ zaseknu se.

„Na kotle,“ dokončí Jase. „Všechno jasný, brácha? To proto jim vyhládne a musí si dát koláč.“

George posmutněle kývne. „Takže jsou utahaný jako táta, když přijde z práce, a dostanou za to něco sladkýho?“

„Přesně tak,“ souhlasím. „dostanou něco dobrýho...“

„Jako peče mamka,“ září George, jako by mu všechno najednou dávalo smysl.

„Ale proč se do toho plete Mikuláš? Svatej a v pekle?“ protestuje Harry.

„I svatí musej jíst,“ pokrčí rameny Duff, jako by se nechumelilo.

Celá historka s koláčem se nám začíná dost vymykat, ale George už naštěstí vyptávání omrzelo. „Jdu si najít borůvky tady z toho koláče v atlasu rostlin, jo? Kouknu se, jestli se daj přestovat i doma v květináči,“ sesune se ze židle a odkluše s Harrym v patách.

„Dobrá práce, Duffy,“ pochválí bráchu Jase. „Díky, že ses do toho vložil.“

„Taková blbost,“ přizná Duff, když vcucne poslední drobky. „*Svatí musej jíst?* Ale fajn, zkusil jsem to. Člověk nikdy neví, co George vyděsí.“

„Pekelníci u stolu s koláčem? Z toho bych měl noční můry i já,“ otřesu se.

Z čertů a pak ještě z představy, co asi Alice zrovna dělá s tím nekňubou Bradem.

ALICE

„Fakt tam musíme?“

Brad je sice chlap jako hora, ale když ho táhnu po obchodech, kňourá jako moji malí bráchové.

„Jo,“ odtuším.

Váhavě se proplétá provozem, jako kdyby zpomaleně hrál jednu ze svých nablblých videoher. Nejdřív šnečí tempo a potom dup

na plyn. Za oknem se mi ale nemíhají javory kolem cesty, ale byt nad garáží, který jsem si chtěla zařídit podle sebe.

Nejdřív bych vynosila všechnu Joelův odpornej nábytek na půdu. Z ní bych naopak dovezla do sklepa měděnou postel po pratečtě Alici i její obrovskou skříň, ve které jsme s Jaseem jako děti hledali Narnii. Zdi bych natřela na tmavě oranžovou, odstín říjnové oblohy. Tak se jmenuje ta barva, kterou jsme minulý týden dostali do Garrettova železářství. Všecko je lepší než ta ušmudlaná bílá, která tam vládne teď, nebo „svatební růžová“ na zdech pokoje, který sdílím s Andy.

A v časopise jsem nedávno zahlídla nebesa nad postel z tylu... K tomu bych si ještě za nekřesťanský peníze dokoupila skoro průsvitné saténové povlečení, stereo reproduktory na iPod a nakonec poličky na knížky, kam bych schovávala všechno kromě učebnic. Pod ně bych naházela naducané sedací polštáře a...

„Jedem, Alinko. Nejdřív se stavíme na pizzu a potom mě můžeš rozsekat ve Slizkém sumu, co ty na to?“ šťouchne mě loktem Brad a já se na něho usměju, jak nejsladčeji umím.

„Mizerná pizza a přiblblý videohry? Takhle si pěkně večer vážně nepředstavuju.“

Teď kňourám jako děcko já sama. Zabořím nehty do dlaně a opřu si nohy o palubní desku. *Nech to být. Je to jen byt.* Místo jen pro mě, které jsem nikdy neměla a brzy zase mít nebudu, protože pokud se dostanu na vyšší zdravotní – když mi to situace doma dovolí – pár let si pobudu na koleji a...

Nádech. A ještě jednou.

Brad mi položí ruku na krk. „Jsi pěkně napružená, Al. Přestaň s tím podivným dýcháním, nebo mě fakt začneš děsit. Co takhle zajet ke mně? Pošlu Wallyho pro slušnou pizzu, třeba až k Ilariovi, jestli

budeš chtít. Tak budeme mít minimálně hodinku a půl jen pro sebe. Mohl bych tě trochu... uvolnit," stiskne mi rameno s úsměvem plným očekávání. S Bradem to je jednoduché. Žádné výkyvy nálad. Všechno v jednom rytmu jako uklidňující muzika v čekárně u zubaře.

„Ha! Vidím úsměv! To znamená, že chceš, je to tak? Jedem domů. Pokud budeš chtít, vykopnu Walstera klidně na celou noc. S tím bytem je to blbý, celkem by se mi trocha soukromí líbila, ale já mám přece taky bejvák.“

Bradův „bejvák“ je tříposchodový dům ve White Bay. Jeho rodiče bydlí v prvních dvou patrech, Brad s Wallym ve sklepe a jejich babička, která mi zcela jistě neřekne jinak než „ta poběhlíce“, sídlí pod střechou.

Když zprava s loktem na klaksonu předjíždí auto s obytným přívěsem, stiskne mi natěšeně koleno.

Povzdychnu si.

„Mám to brát jako ano? Nebud' labuť, Aloušku, můžu si dát třeba horkou sprchu nebo tak něco. Táta spravil bojler.“

„Co takhle skočit do baseballové klece? Potřebuju si do něčeho třísknout.“

„Tak fajn. Když tě to potěší...“

Brad je prostě klidás, což je super, když se kolem všechno hroutí. Teď si jen tak pobroukává u rádia společně s reklamou na okružní plavby. Klidný a vyrovnaný Brad je jako skála, o kterou se člověk může opřít. I když trochu... natvrdlá.

A ten byt nad garáží? Toho se jen tak bez boje nevzdám.

Kapitola osmá

TIM

„Ty klepeš, ségra? Odkdy?“ Za dveřmi stojí Nan. Na jedné ruce balancuje s ručníky a prostěradly a druhou natahuje, aby znovu zaklepala.

„Přece odjakživa,“ pleskne mě volnou rukou po nose. „Já totiž na rozdíl od tebe respektuju soukromí a bez klepání nikam nelezu, natož abych četla cizí deníky jako *někdo*,“ věnuje mi významný pohled.

Špičkou boty lehce šťouchnu do dveří. „Pojď dovnitř, ať mi tam ty prostěradla nezmoknou. Počítám teda, že jsou pro mě a ty tu jen neděláš roznos prádla. A ten deník? Panebože, jednou jedinkrát jsem do něj nakouk. Bylo to před čtyřma rokama! A nemoh jsem spát. Když jsem se začel, okamžitě se mi začaly klížit víčka. *Milý deníčku*,“ spustím cukrově, ale radši rychle sklapnu. Zase se chovám jak pitomec.

Pokud chcete slyšet pravdu, tak mi ta četba tehdy skoro zlomila srdce, protože ten deník se jen hemžil Naninými dopisy pánubohu. Víím, že ten nápad okopírovala z knížky Judy Blumeový, protože v té době ji totálně žrala, a já ji jednou asi v deseti taky vzal omylem do ruky, protože mi někdo nabulíkoval, že je celá o kozách. A taky že

byla, ale ne tak, jak jsem doufal. Kdo stojí o holčičí výlevy? Tak nebo tak, to, co napsala Nan, se četlo dost smutně. Pořád jen prosila boha, jako by to byl Ježíšek nebo dobrá víla, aby jí poslal dobrý známky, rodiče, který by na ni byli pořád pyšní, trochu mň zkaženého bráchu a věčnou lásku Marka Winthropa navěky věků, amen.

Nan mi hodí ložní prádlo i s ručníky na sedací pytel s logem Sox, rozhlídne se kolem, stáhne si větrovku a nakrčí nos. „Odkdy se zajímáš o sport, co? A ty činky tam? Odkud to vůbec máš?“

„Vykrad jsem Hervis. Co je ti vůbec po tom? A kdo tě sem poslal s tím prádlem?“

„Máma chtěla, abych ti ho přinesla a...“ Najednou zmlkne, jako by oněměla.

„Dohlídla na mě, co? Přesvědčila se, že nedělám blbosti.“

„A děláš?“ štěkne ostře. „Máš zase nějaký průser?“

„Coo? Všechno běží jako obvykle. Proč?“

„Pořád ti volá nějaká holka. Nebo ženská. A ptá se na tebe. Dlužíš někomu? Já... já vím, co ti táta řek. Jestli potřebuješ peníze, mám...“

„Nan, holka, jsem v pohodě. Kromě spousty omluv nikomu nic nevisím. Nestresuj se, to by se ti promítlo do průměru.“

Nan zrudne jako rajče a vyhrkne: „Já... zrovna vyplňuju přihlášky na vysokou. Teda začínám. Možná mě vezmou hned a já nebudu muset celý rok vyšilovat. A...“

„Nano...“

„Ty k tomu přijdeš jako slepej k houslím, ale víš, jak špatně se soustředím já?“ zeptá se roztřeseně. Mrká jako o závod a se svěšenými rameny na mě kouká jako zmoklý pes.

Zavrtím hlavou. „Prostě ne. Jasný? Žádný potíže nemám.“

Na chvilku nahodí bezvýrazný obličej, ale potom se klidně zeptá: „Tak jo. A kde tady spíš?“

Ukážu na dveře do ložnice. „Jen pojď klidně dál. Všechny opilý nahatý holky jsem uklidil do sprchy.“

„Ty jsi tak pitomej! Myslela jsem, že bych ti třeba ustlala, protože ty to stejně neumíš. Můžu tě to naučit, jestli chceš...“

„A pak mi z toho dáš písemku? V klidu, napsal bych ji levou zadní. Padám do sprchy.“

„Tak jo,“ pokrčí rameny. „A bacha na ty nahatý holky, říká se, že bejvaj kluzký.“

Srdečně se rozesměju. Sice mi občas leze na nervy, ale já se k ní chovám jako pabl bětšinu času a ona mě stejně má ráda. Když jsem začal blbnout, stala se z ní posedlá snaživka. Jak já bych si přál, aby existovala odvykačka na perfekcionismus! Okamžitě bych ji tam do-táhl.

Teď se na mě blaženě usmívá, protože jsem se zasmál jejímu vti-pu – a ona by chtěla být „stejně legrační jako Tim, protože lidi mají takové osoby v oblibě, a tak by ji třeba i Mark Winthrop mohl...“

Milovat.

„Nano, je ti jasný,“ těžce polknu, „že už ti nemůžu pomáhat s těma věcmá do školy?“

Kývne s očima upřenýma na sedací pytel. „No, Time, táta říkal, že mi dá i tvoje peníze na školu, abych mohla na Kolumbijskou, protože ty...“ Odmlčí se. Vidím jí na tváři, jak jí to šrotuje v makovici. Hledá ty správný slova. *Protože ty...*

Seš horkej kandidát na břídila.

Zklameš.

Všechny a ve všem.

ALICE

A zase je tu. Jeho stříbrná střecha se mokře třpytí pod falešnou poluliční lampou Schmidtových. Auto se zastaví až na konci bloku, stejně jako třikrát od doby, kdy mě tu Brad vysadil. Potom zapne blinkr, i když na naší ulici není ani živáčka. Nervózně se sunu po schodech s rukama založenýma na hrudníku, abych se chránila před vlhkým větrem od řeky.

Upřu oči na tmavá okna bytu nad garáží, za kterými se mihne Timova vyčouhlá silueta a hned za ní jiná, menší, ladnější. Holka s cuklíkem živě rozhazuje rukama.

Zatímco je sleduju, zaparkuje to podivné auto dost nešikovně u nás na příjezdové cestě a vklíní se mezi mého Brouka a Timovu jettu.

Reflektory zhasnou.

Tak dost. Kdo může parkovat takhle divně? A kdo si předtím objede celou ulici? Za kouřovými skly není nic vidět.

Dealeři?

Možná že si náš nový nájemník vzal svou pochybnou minulost s sebou.

Nebo si najal lehkou holku, aby rozproudila večírek.

Přikradu se až k autu a ostře zaklepu na okno.

Teprve pak mi dojde, jakou jsem zrovna provedla blbost. Nemám u sebe zbraň. Dokonce ani slzák. Pokud se tedy neznámý vetřelec nezalekne Harryho světelného meče s fosforeskujícími detaily, který se válí kousek odtud v trávě.

Auto se zase rozsvítí, okno s tichým hučením sjede dolů a já se dívám do tváře holce stejně staré jako já, nebo ještě mladší, s dlouhými hnědými vlasy a modrýma očima za lesem hustých řas, doširoka otevřenýma i v oslepujícím světle reflektorů.

„Hledáš někoho?“

Při zvuku mého hlasu sebou trochu cukne. Ruce s oprýskaným růžovým lakem svírají volant v předpisové pozici.

„Jo. Teda ne. Vlastně... Já,“ koktá ta holka. „Já, já...“

„Ztratila ses?“

Roztřeseně se pousměje a nakonec řekne: „Jo, přesně tak. Pro-miň, já už se odsud nějak vymotám.“ Potom zase vytáhne okýnko a vycouvá tak pomalu, jak sem vjela.

Kapitola devátá

ALICE

„Jdu dovnitř, musíme si promluvit,“ varuju už přes pootevřené dveře.

Tim na mě nechápavě zamžourá, trochu ucouvne a potom se mi pátravě podívá přes rameno, jako by čekal trestnou výpravu.

„Nejděsivější věta ve vesmíru,“ zašeptá. Na sobě má pruhované kalhoty od pyžama, v jedné ruce zubní kartáček a v druhé pastu.

„Pusť mě dovnitř,“ zopakuju hlasitěji.

„A nepustím a nepustím, jako že mi na bradičce rostou štětiny!“ Očima hltá moje deštěm navlhlé tričko. „A ehm... pěkně se ti zvedá hrud. To asi houkneš a foukneš a smeteš mou chaloupku?“

„Chci dovnitř, Time. Hned teď.“ Nejsem tu od toho, abych se nechala odzbrojit jeho vtípky.

Za mohutného mávání pastou a kartáčkem mě přece jen pouští do bytu. Obejdu ho a mířím rovnou do obývacího. Mého obývacího, který už si označkoval jako chlapské teritorium. Otevřená miska s cereáliemi se povaluje na lince vedle krabice s džusem a ošoupané kožené peněženky s hrstí pomačkaných bankovek. Ve dřezu se vrší nádobí a vedle televize vede celá spleť drátů až k Xboxu a iPodu.

Na sedacím pytlí leží levandulová větrovka.

„Tak zaprvé – kde je ta holka?“

Nikdy jsem Tima neviděla tak nechápatvého. Snad jen když byl úplně namol. Už zase idiotsky pomrkává. „Ehm, myslíš...? Jaká holka?“

„Ty jich tu máš víc? Hele, tohle mi nemůžeš udělat. Je mi líto, že sis tu plánoval udělat šmajchl kabinet nebo co já vím, a taky mě nezajímá, kolik jsi za to Jaseovi slíbil. Neměl právo o tom rozhodovat a jen tak ti přenechat byt.“

Tim hodí kartáček i s pastou na poličku, sáhne po krabičce marlborek, vytáhne zapalovač, klepne na krabičku, aby z ní osvobodil cigaretu, a zapálí si. To všechno stihne během dvou vteřin.

Zamračím se. Ten kluk mi kouří v bytě.

„Promiň, mám vychování řeznickýho psa. Dáš si taky?“ zamumlá s cigaretou uvězněnou mezi rty.

V tu chvíli se rozletí dveře ložnice a z nich vyjde...

Nan. Timova sestra, nervózní jako prvačka.

„Tak jo,“ řekne, zatímco si nervózně natáčí na prst pramen vlasů a natahuje se po vypínači. „Ujistím mámu, že jsem splnila úkol. Myslíš, že čekala, že tě i uložím? Zapomněla jsem ti přinést medvídka Pierra, ale ještě pro něj můžu skočit.“ Když mě uvidí, zůstane stát jako přikovaná. „Ehm... ahoj Alice.“

„Ahoj Nan,“ usměju se na ni krátce, ale upřímně, což mi váhavě oplatí. Trochu mi připomíná jedno z Jaseových zvířat, ke kterým se původní majitel nechoval dobře.

„Ukládat mě nemusíš,“ řekne Tim, „už tak je to od ní hezký, že mi poslala všechno to prádlo. Že děkuju. Ale radši jí to neříkej, až bude doma táta, protože toho by potěšilo, kdybych spal někde na ulici přikrytej novinama.“

Nan si začne okusovat nehet na malíčku tak divoce, že se mi sámým soucitem div nerozkrvácí vlastní prst. Pátravě mě pozoruje se

zamyšlenou vráskou mezi očima, kterou má i její brácha, potom popadne větrovku, podívá se na nás a stojí jako solný sloup, než ji Tim něžně vystrká za dveře.

„Můžeš si zaškrtnout dobřej skutek, ale teď radši mazej. Alice nestojí o svědky vraždy.“

Když Nan zmizí, pokyne mi Tim gestem, abych to *konečně vysypala*. Než ze sebe stačím něco vypravit, spustí sám. „Chceš, abych vypad, co, Alice? Nějak se nám to šíří. Nejdřív mě vykopnou ze školy, potom z práce, nakonec z domu... Mám pokračovat? Můžu si ten seznam dát na lednici.“

Ani stopy po rozverném flirtování. Jen tvrdý sarkasmus, který bolí jako žduchanec do žeber. Od té doby, co přestal pít, jsem ho takhle mluvit neslyšela. Potom si mě měří od hlavy až k zatnutým pěstem. Nakonec sklouzne očima zase k mé tváři.

Odvrátí se. „Sakra. Je mi to fakt líto, Alice. Chtěl jsem se přestěhovat ke Connellovi, ale ten zase začal chlastat, takže to nebyl dobřej nápad. Jase říkal, že... Netušil jsem, že ses sem chtěla nastěhovat ty. Mělo mě to napadnout. Ale nedělej si hlavu, spakuju se rychlostí blesku.“ Usměje se na mě jako naši kluci, když si rozbijou koleno a chtějí mě ujistit, že jsou v pořádku. *Hele, vůbec to nebolí.*

Potom posbírá pár pomačkaných bankovek, strčí si je zpátky do peněženky a soustředí se na to víc, než je nutné.

„Kam půjdeš? Zpátky k vašim?“

„Nestarej se, krasavice.“

Prohlídnu si jeho tvář, ale to, co z ní vidím, mi neřekne vůbec nic. Když skončí s peněženkou, chce si ji zasunout do kapsy od kalhot, ale chvíli mu nedojde, že má na sobě ještě pyžamo.

„Počkej. Proč jsi vlastně tady, Time?“

Pokrčí rameny, obejde mě, zvedne ze země prázdnou krabici a hodí do ní nejdřív peněženku a potom mikinu a ponožky. Asi usoudil, že jsem ho teď v noci vyhodila na ulici, kde fouká a prší.

Jenže ani já nejsem tak krutá.

Teprve teď mi to dojde. Pravda mi přistane přímo v obličeji jako dobře mířená facka.

Na seznamu těch, kteří Tima nechtějí, stojí i jeho rodiče. Vlastní máma s tátou ho vyhodili z domu.

Když se na mě Tim podívá, najednou nečekaně zrudne a obejmě se rukama. „Co?“

„Jak,“ nakousnu větu, jenže mě vůbec nenapadá, jak ji dokončit. „To je jedno. Teď ti udělám čaj a pak mi řekneš, co se vlastně stalo,“ říkám nakonec.

„Nebo co? Třeba se mi další varianty budou líbit víc. Co takhle výprask? Vodní mučení? Můžu skočit pustit sprchu.“

Ke svému překvapení objevím čaj, ale varná konvice tu samozřejmě chybí. Napustím vodu do hrnce a tiše doufám, že tu najdu aspoň hrnky. No jo, tady leží. Ošklivé, černožluté s logem fitka. Typický Joel. Mrknu do lednice, jestli je tam mlíko. Přitom si všimnu seznamu pověšeného na dvířkách. Je dlouhý a vyvedený ve všech možných variantách neupravených klučičích klikyháků.

Tim Mason: horký kandidát na...

Transplantaci jater.

Vítěze soutěže v hledání domácího baru poslepu.

Dalšího cvoka, kterej napálí autem do domu.

Zůstanu na tom seznamu viset pohledem.

„Najdi cukr,“ řeknu Timovi, „a pak mi řekneš zbytek.“

„Pochybuj, že tady nějaký je,“ odpoví, „ale vidím, že odpor je marnej. A jinak o nic nejde... To víš, naši... Teda hlavně táta. Když jsem s tím praštil u senátorky, byla to poslední kapka. To víš, stará rodinná přítelkyně, blablabla. Prostě se mnou skončil a já dostal kopačky. K nedělnímu obědu se už nemusím vracet, což je vlastně docela potěšující. Mám čtyři měsíce na to, abych všechno napravil, jinak mě vyškrtnou z fondu na univerzitu a vykážou od rodinnýho stolu. Konec příběhu.“

Sevre se mi žaludek. „To přece nemohl myslet vážně, ne? Přece jenom je to pořád tvůj táta...“

Tim si prohlíží prsty, jako by v nich ještě čekal cigaretu. „S tátou se nežertuje.“ Nasadí hrubý hlas a pokračuje: „*Je čas dozrát v muže, Time*. Možná jsem si měl ve smlouvě se starou Gracie přechíst i to, co stálo pod čarou malým písmem. Asi bych se dověděl, že když od ní zdrhnu, skončím tady.“ Jedním máchnutím palce obsáhne celý byt nad garáží. „Zatím ale aspoň platí pojištění na auto a nezarážil mi kapesný.“ Usměje se přes sevřené rty, ne široce a rozverně jako jiný. „Pro něho hraje snad jen to, že mi na cestu nabídl panáka skotský.“

Zhluboka se nadechnu. Tim znovu zčervená, pročísne si vlasy rukou, ale moc to nepomůže, protože jeho neposlušná hříva si stejně dělá, co chce. Znovu se pustím do útrob skřínky v naději, že tam přece jen objevím cukr, ale tolik štěstí dneska nemám. „Budem se muset obejít bez cukru.“

Kývne. „Stejně ti pořád říkám, že jsi sama sladká dost.“

„Kecy. Posuň se trochu. Nerada bych tě při nalívání opařila.“

Naplním vařící tekutinou nejdřív jeden hrnek, potom druhý. Nakonec kývnu bradou směrem ke gauči a dodám: „Povídej dál.“

„I když mi jako esesačka u výsledku připadáš neuvěřitelně sexy, nemám, co bych k tomu řek. Stejně je to jen otázka času, než se zase objeví potíže. Pokud se za mě táta stydí jen kvůli tomu, že jsem praštil s poskakováním kolem senátorky Reedové, jsem zvědavěj, co bude dělat, až sebou kecnu někde na schody s kelímkem.“ Tim se natáhne na gauč, ale hrnku se ani nedotkne. „Nemůžeme si pokecat o něčem jiným? Třeba o tobě a tvój nekonečný sbírci bikin? O neopálenejch místech? Všiml jsem si, že vlastně žádný nemáš. Nechceš se mi pochlubit?“

Donesu oba hrnky z kuchyně k pohovce a jeden položím přímo před Tima.

„Hele, klidně zůstaň. Teda... já si klidně počkám. Je to fér. Jase stejně nevěděl, že ten byt chci já. Čtyři měsíce utečou jako voda. Můžeš tu zatím zůstat a pak...“ Odmlčím se.

Pak co?

Utrápené šedivé oči dlouho sledují můj obličej. Nakonec Tim s povzdechem zakrouť hlavou. „Ale ne. Najdu si něco jinýho. Ty si ten byt zasloužíš.“

Jako by domov bylo něco, co si člověk už v sedmnácti musí zasloužit.

Je ještě dítě. Ne muž. A kdy se z jednoho stane druhý, se nedá jen tak určit lhůtou. Tim na mě zírá se sevřenou čelistí a bojovně vystrčenou bradou. Dobře ten výraz znám. *Však já už se nějak protluču, nestarej se. Za chvíli jsem v trapu. Tady není na co koukat. Prostě žádnéj problém.* Vzpomenu si na pokračování seznamu na lednici:

Tim Mason: horký kandidát...

Na to zapomenout vlastní jméno ještě dřív, než ho zapomeneme my.

Vyměnit nejžhavější holku za nejledovější pivo.

Mít solidní funus ještě před pátým třídním srazem.

Neřid' se tím seznamem, Time. Byla by tě vážně škoda. „Já to ale myslím vážně,“ řeknu nahlas. „Zůstaň.“

Ticho.

„Já tě tady chci,“ dodám červená jako rak. Trochu se posune a já najednou ostře vnímám mýdlovou vůni jeho kůže, teplo jeho těla, živoucí duši v něm.

„Prosím, neodcházej.“

Moje slova padnou do ticha, ale něco neviditelného se změní. Tim se narovná a utiší. Nesedí už ale strnule, jen... bděle.

„Tak jo. Tak já tu teda zůstanu,“ řekne tiše, „protože jsi mě tak pěkně poprosila.“

„No, pokud tady chceš bydlet, musíš hrát podle pravidel.“

„To vždycky,“ odpoví Tim okamžitě, „ale je vždycky lepší, když jsou ty pravidla jasný.“

A visí na lednici? Nahlas ale raději nic neřeknu.

„Ne, že bych se vždycky všema řídil, ale...“

„Ty cigára musí zmizet,“ poručím. „Pokud si vypálíš byt, nebudeš mít kam jít, a kdyby to tu náhodou přece jen všechno připadlo mně, nerada bych, aby mi domov smrděl jako pajzl.“

Zvedne se z gauče, protáhne se kolem mě, hodí marlbora do koše pod dřezem, sáček na smetí zaváže na uzel a odnese ke dveřím. Potom sebou znovu plácne na gauč a proplete si ruce za hlavou.

„Tak sorry, no. Snažím se toho nechat. Už jsem se zbavil celého kartonu, ale pak jsem podlehl chvilkovému puzení a koupil si krabku. Snažím se to držet na uzdě, protože mý impulzivní momenty větší nou nevěstí nic dobrého.“

Očima mi těká mezi rty a očima.

Venku lije jako z konve, šňůry vody bičují okenní tabulky a vítr téměř nepřetržitě skučí. Tady vevnitř je teplo. Možná skoro přetopeno.

I když mu tady diktuju podmínky, Tim není můj brácha.

Znovu se mi zadívá na rty a vzduch pročísne hluboký nádech. Jeho nebo můj?

Vyskočím. „Musím domů.“

„Doprovodím tě,“ zvedne se i Tim, popadne zelenou igelitku se smetím a spěchá ven krok přede mnou. „Přece nenechám dámu samotnou v tak nebezpečný čtvrti. A v kůlně pod schodama žije mýval velikej jak puma.“

V kůlně máme popelnice. Když k nim dojdeme, ohne se Tim pro pytel se smetím, aby ho hodil dovnitř. „Ale Jaseovi o tom neříkej, jo? Myslím o našich,“ řekne přitlumeně, „chlapi mají svou hrdost.“

Couvám zpět na příjezdovou cestu a trochu nepřírozeně se zasměju. „To víš, že jo. Všechny špatnosti si nechávám pro sebe.“

„Nějak jsem nepostřeh ty špatnosti. Ale počkej, pokud se mnou máš nekalý záměry, slibuju, že se nebudu bránit,“ zvedne ruce v odevzdaném gestu. „Stejně by ses mě zmocnila. A já bych tě nechal.“

Se smíchem zavrtím hlavou. Někde přede mnou se rozsvítí reflektory. Zakryju si oči a z Tima zbude jen černá silueta v oslepujícím světle. Z naší příjezdové cesty pomalu couvá cizí auto.

Kapitola desátá

ALICE

„Za dvě vteřiny se sesypu jak domek z karet!“ kvičí Andy ze stojky. Nohy má opřené o plot vedle domu a povážlivě se naklání.

„To zvládneš,“ povzbuzuje ji udýchaná Samantha v podobně krkolomné pozici. „Je to super cvičení, vážně. Když zvládneš stojku, víš, že jsi ve formě. Je to tak, Alice?“

„Je to klíčovej cvik,“ houknu na ně. S Andy sdílím pokoj, koupelnu i polovinu šatníku. Mám ji ráda, ale jsem Sam zatraceně vděčná, že gymnastiku s ní piluje ona.

Jase zatím něco kutí na mustangovi, máma hlídá Duffa s Harrym, kteří po sobě povětšinou cákají vodou, hází houbou a občas si vzpomenu, že mají vlastně umývat auto. George něco kreslí na asfalt, každou chvilku kousek poodejde a skočí na svůj výtvar. Patsy se v dětském bazénku hlasitě dožaduje mé společnosti. „Ali! Ali! Tady!“

Naše příjezdová cesta i s trávníkem jako obvykle praskají ve švech. Super. S takovým davem za zády to půjde líp.

Brad šikovně zaparkoval hned vedle mustanga a trochu poděšeně se rozhlíží kolem. Ví, že je z naší příjezdové cesty nervózní, protože se v jednom kuse bojí, aby mi nepřejel některého ze sourozenců. Nebo si jen domyslel, co by Patsyino šlapací auto provedlo s koly jeho

opečovávaného vozu. Vklouznu na sedadlo spolujezdce a Brad mě přivítá vlhkou pusou na tvář a objetím.

Za otevřeným oknem se chystá k bleskovému útoku Harry s hadicí. Máma mu to ale naštěstí včas zadržuje. „Co jsem ti říkala? Stříkat po lidech můžeš jenom, když ti to dovolí. Georgi, zlato, myslím, že bez kouzelného sluchátka ti to fungovat nebude.“

George ale znovu tvrdohlavě skáče do malůvky palmy a želvy. „A co takhle místo utrženého sluchátka poslat esemesku?“

„Myslím, že mobily na kouzla nevěří.“

„Tak jo, Ali. Pojedu k nám? Můžu chvíli pokecat s Wallym a ty nám uvaříš čínský nudle, co? Koupil jsem novou videohru. Uvidíš, jak Wallymu natrhnu zadek a vytřu s ním podlahu.“

Chvilí se odmlčím a potom odpovím: „Víš, Brade, to je právě to. Trochu jsem přemýšlela a...“

Jase mi věnuje tázavý pohled zpod povytaženého obočí. Podobné scény už zná.

„Mamiiii!“ vřeští Harry. „Patsy mě kousla!“

„A zničila mi obrázek s ostrovem!“ zapíchne do sestřičky vyčítavý prst našťavaný George. Patsy ale zatím s vyceněnými zuby prohání Harryho.

Máma zvedne cukající se Patsy do vzduchu. „Sem tygl, mami!“ vysvětluje a doplní to zlověstným zavrčením na Harryho adresu.

„Ale určitě moc hodnej tygr,“ navrhuje máma. „Hele, Georgi, ty rozmytý vlny teď vypadají daleko líp. Fakt se to povedlo. Koukni na to znovu!“

Patsy ještě pořád nenávistně zírá na Harryho. „Kousám!“ prohlašuje temně.

„Mamiiii!“

„Ospalej tygr,“ hladí máma Patsy po zádech. „Tygr, co se kamarádí se všemi zvířátky v džungli. Tady Harry je slon a hadici má místo chobotu. Ještě přejeď zadní sklo, Harry.“

Brad se uchichtne. „Tvoje máma je skvělá.“

Jeho slova mi situaci příliš neulehčují.

Za Jaseovým mustangem se teď objeví Timovo auto. Parkuje opatrně, aby se nepostavil na Georgeův obrázek. Sam na něho zamává, ale Tim jen houkne: „Jedu pozdě na skupinu, takže se musím vysprchovat a hodit kostrou!“ Když kluše kolem Bradova auta, letmo mě pozdraví: „Čau Alice!“

„Co jsi měl tentokrát na nohách, co?“

„Prsty!“ odpoví nenučeně, zazubí se od ucha k uchu a opře si bosou nohu o kapotu, abych se přesvědčila. Provokativně u toho kmitá prsty. Vedle nehtu na palci zeje otevřený škrábanec. „Hm. Prsty a krev. Škráb jsem se o škebli, ale tentokrát jsem doběh až k molu. Za chvíli mě vezmou do armády, co myslíš? Bolest jsem vyběhal, protože jsem nadupanej testosteronem!“

Ve snaze potlačit smích upřu oči na Samanthu, která už zase stojí normálně na nohou a s potutelným úsměvem nás sleduje, zatímco si umouněný Jase podmračeně hraje se stěrači. Nebo s něčím takovým.

„Hlavně si to vyčisti,“ poroučím Timovi, „a dej si na to něco. Palce jsou náchylný k infekci, protože v botách žijou celý kolonie bakterií.“

„Jak já to tvoje erotický cvrlikání miluju,“ směje se Tim a potom dodá: „Ahoj Brade.“ Jako by si mého společníka všiml až teď.

„Čau brácho. Necháš nás o samotě? Zrovna tu něco řešíme,“ odpovídá Brad.

Tim zase zvedá poraženecky ruce, podobně jako předtím v dešti, a couvá. Něco sotva znatelného mi přejede po páteři.

Když stoupá nahoru po schodech, přičítá se Andy a volá: „Time! Ty jsi kluk, že jo?“

„Když jsem to naposled kontroloval, tak jsem byl.“

„Můžu se tě zeptat na něco, s čím nemůžu přijít za bráchama?“

„Ne!“ odpovídá za něj Jase.

„Ty, Andy, promiň, ale já vážně spěchám na skupinu,“ omlouvá se Tim s letmým pohledem na Jase. Potom za ním zapadnou dveře.

„Co jsi to říkala, Alibabo?“

Tak jen do toho.

„Hele, Brade...“

Brad se na mě poslušně podívá, ukousne si z jedné z milionu proteinových tyčinek, které vozí v přihrádce v palubní desce, a žvýká s takovým gustem, až se mu nafukují tváře. Harry s Georgem začali soutěžit, kdo podleze proud vody z hadice, máma kontroluje Patsyinu plenku na plavání, Jase se zrovna praštil hlavou do kapoty, a tak ho teď Samantha polohlasem uklidňuje. Andy se zase snaží o hvězdu, ale ještě není pořádně protažená.

Můj chladný tón do toho barevného chaosu prostě nepasuje.

„Tvoje rodina je šílená,“ řekne Brad, „ale víš...“ Najednou se odmlčí.

Víc kluků, se kterými jsem chodila, mi už řeklo, že rozchod se mnou znamenal i rozchod s mou rodinou, což bolelo stejně.

Ale já to teď musím dotáhnout do konce. Možná jsem prostě drsná. Nejdrsnější ze všech.

Brad polkne, ukousne si další sousto a s plnou pusou se zeptá: „Co tě trápí, Ali?“

„Brade, víš...“

Jase se zašklebí. „Hej, Sam! Mohla bys mi přidršet kapotu? Nějak se pořád zavírá.“

„Děti, dovnitř!“ volá máma. „Duffe, Georgi! Šup do koupelny a ke stolu. Ty taky, Andy!“ Poslechnou ji všichni, až na George, který zautatě skáče do kaluží. Jase ještě něco kutí v motoru.

„Myslím, že jsme dojeli,“ vyhrknu nakonec. „Dál už to nikam nevede.“

Brad se zatváří zmateně. „Ale tohle je příjezdová cesta.“

„Já ale myslela nás dva. Jako pár. Prostě to nefunguje.“

„Co?“ krabatí čelo Brad. „To... to není možný.“

„Můžeš mi podat fixku? Ale tu kapotu nepouštěj!“ instruuje Jase Samantha.

„Stejně jsme věděli, že to není napořád.“ Tu větu už jsem řekla tolikrát... Skoro se bojím, že jsem vážně potvora.

„Vážně? Ale proč?“ hlesne Brad. „Co ti se mnou chybělo, Alinko? Chodili jsme ven, mazlili jsme se, trénovali spolu. Bylo to fajn. Nechápu to...“

Prosebně na mě upírá hnědé oči. Jase se mračí na nějaký problém v útrobách svého plechového miláčka a Samantha je do toho úplně zabraná.

„Protože jsme si nikdy *nepovídali*, Brade. A taky...“ *Se spolu nezasměli*. Po tvářích se mu začnou kutálet slzy. Panebože.

„Nepovídali?“ koktá nechápavě. „Ale o čem?“

Tohle nemá smysl. Je čas to zabalit. Položím mu chlácholivě ruku na koleno a stisknu. „Jsi fajn kluk.“

„Ale ne,“ zvýší Brad najednou hlas, „já nejsem fajn, já jsem skvělejší! Celou dobu jsem při tobě stál a byl tu pro tebe!“

V tomhle má pravdu. Snášel i můj šílený rozvrh, hlídání dětí, domácí práce... Já ale zase musela překousnout jeho spolubydlícího, posedlost posilováním, jedovatou babičku a všechny ty blbý přezdívký.

„O to je to pro mě horší, Brade,“ mluvím něžně, ale k ničemu to není. Brad vzlyká, obří ramena se mu třesou a po tvářích mu tečou potoky slz. Dokonce ani nudle u nosu nechybí. Zadíívám se směrem k bytu nad garáží. „Brade,“ zašeptám bezmocně. Jak to, že mi nikdy nedošlo, jak moc mě má rád?

Teď si zabořil tvář do dlaní. Snažím se ho pohladit po rameni, ale setřese mě. „Tak už jdi. Prostě zmiz, Alice.“

A další slzy.

„Brade,“ koktám, „je mi...“

„Nic ti není, protože nic necítíš,“ zavrčí. „Ani nevíš, co city jsou. Vypadni z mého auta.“

Sotva se chodidly dotknu země, zapráskne za mnou Brad dveře a se zlověstným skřípěním kol vystřelí jako blesk od našeho domu. Takhle jsem ho ještě řídit neviděla, protože většinou se za volantem chová vyrovnaně jako stará dáma.

Chvíli za ním koukám a okusuju si nehet na palci, což už pěkných pár let nedělám. Jase zavře s hlasitým prásknutím kapotu a utře si špinavé ruce do hadru. Když utichne rachot motoru Bradova auta, zavládne ticho tak husté, že by se dalo krájet.

„No, mohlo to jít asi líp,“ prohlásí Jase. „Copak tě to pořád tak baví, Al?“

„Chceš si o tom povídat?“ skočí mu do řeči Samantha.

Zavrtím hlavou. Mohla jsem odhadnout, jak moc mě má rád? Podle čeho? „Já...“ Počkat. Co tu zase pohledává to stříbrné auto?

„Když říkal, že nic necítíš, pletl se. Mluvila z něho zlost. Kluci se chovají jak idioti, když jim někdo počechrá ego,“ vysvětlí Jase.

„Moje chyba,“ hlesnu nezúčastněně, „protože Brad jinak idiot nebyl.“

„Mám mu rozbít hubu?“ nabídne se Jase. „Je to pořádněj chlap, ale mohl bych si vzít posily. George by určitě šel, kdybych mu opatřil pěknou uniformu.“

„A Tim by taky vypomohl,“ přidává se Samantha.

Podivné auto na konci ulice nejdřív ucouvne a potom přidá plyn. Možná jedna z Joelových bejvalek? Někdo z Timova drogového podsvětí? To je jedno. Stejně to není můj problém.

My o vlku a... Tim na schodech do garáže. Se skloněnou hlavou si píská nějakou melodii a počítá drobné. „V sedm budu zpátky. Chcete...“

Napětí visí ve vzduchu jako lepkavá síť. Těká očima mezi mnou a Samanthou. „Alice? Sam? Co jsem zas provedl?“

Když všichni odejdou, plácnu sebou na schody vedle George. Ten nakloní hlavu a pípne: „On brečel.“

S povzdechem si ho přitáhnou k sobě a zabořím mu bradu do vlasů. Jeho kštice mě lechtá v nose a voní po křídě, trávě a vodě z hadice. „Jo, já vím.“

„Nikdy jsem neviděl někoho tak velkýho tak bulet. Připomínal mi Zbabělýho Iva z *Čardoděje ze země Oz*.“

To sedí.

Takže já asi budu Plecháček bez srdce.

Kapitola jedenáctá

TIM

Dneska se s anonymními alkoholiky potkávám ve špitále, kde leží pan Garrett. Dorazím později, a tak na mě můj mentor Dominik nakvašeně kouká. Posadím se hned vedle něho.

„Nevyhnutelný zpoždění,“ zamumlám.

„Tak se mu příště snaž vyhnout,“ odpovídá mi Dominik neobomně.

Tak se vlastně stal mým mentorem. Pochopil, co jsem zač, skoro stejně rychle jako pan Garrett, který měl přece jen trochu náskok, protože byl kdysi můj skautský vedoucí. To pan Garrett mě poslal mezi anonymní alkoholiky a chodil tam ze začátku se mnou. Občas ale nemohl, protože ho dostihly povinnosti kolem dětí, a tak jsem tam musel sám. Vždycky jsem si ale zabral strategický místo u dveří, abych se mohl vytratit dřív. Když tam se mnou trčel pan Garrett, zůstal jsem pěkně do konce, ale když ne, odcházel jsem čím dál tím dřív. Takhle jsem to praktikoval možná pět šest sezení, než mě Dominik popadl za límec a odtáhl mě na prázdnou židli vedle sebe. A hlavně příšerně daleko od dveří. Dominik je urostlý mladý chlapík s rukama jako lopaty. Šlachovitý, ale silný, opálený dohněda a s mužným strništěm na bradě. Když jsem se začal zase zvedat deset minut před koncem skupiny,

nastavil mi nohu, jako by chtěl, abych se rozmázl na podlaze. „Kde to jsme? V mateřince?“ zasyčel jsem koutkem pusy. On jen broukl: „Potom.“ Jakmile bylo po schůzce, řekl jsem: „Netušil jsem, že se tu vede zasedací pořádek. Mám ti ukázat občanku? Víš co? Jsi pěkný vůl.“

Dominik na mě jen bez výrazu civěl. „Ani nápad. Říkal sis o to. Dřív se neodchází. Vole.“

S Domem se nežertuje.

Později jsem se dozvěděl, že je mu dvaadvacet a že se oženil hned po maturitě, protože na ples přivedl svou holku do jinýho stavu. „V autě po cestě tam,“ dodává vždycky. „Ani jsem jí nekoupil kytku.“ Opustila ho po roce a vzala s sebou i dítě. Dalšího půl roku byl tak mimo, že ani netušil, jestli chodil do práce, nebo ne. Teď už je ale tři roky čistý.

Tak tu sedíme v kruhu a držíme se za ručičky, jako bych se vážně octnul ve školce. Před pár měsíci by mi to přišlo pěkně uhozený, protože takový věci dělají jen malí špunti s matinkama. Chodí za ručičku přes ulici a tak. Ale kdo starší deseti let ještě něco takovýho provozuje? Ale abych se přiznal, docela jsem tomu tady přišel na chuť. Sedím vmáčkly mezi drsnáka Dominika a slizkýho Jakea Somerse, který mě na Hodgeský měl na tělocvik. Teď se na mě dokonce usmívá, což ho ve škole nikdy nenapadlo, i když jsem byl v jeho týmu. Spíš jsem od něj mohl čekat padesát kliků za mizerný přístup. Tehdy jsem ho měl za zahořklýho starce, který nesnáší pubertáky. Jenže teď vím, že mu ještě není ani třicet.

Teď, když jdu s Dominikem na kafe, mi dokonce zamává, což se mi docela líbí.

Sedíme s Domem v Joeově hrnku, kde mají mizerný kafe, ale skvělý koláče, a řešíme, jestli si má koupit starej pick-up s 200 000 najetýma

kilometrama, nebo ne, když se najednou zazubí a řekne: „Mám pocit, že tu sedí někdo, kdo jednoho z nás hodně nenávidí. A taky se mi zdá, že spíš tebe než mě, protože kdyby pohled mohl zapalovat, dávno bys lehl popelem.“

„Většinou na mě nenávistně zírají holky, takže dneska budeš hlavním nepřítelem spíš ty. Kde ten týpek sedí?“

„Aha, no jo, zapomněl jsem, že jsi velkéj casanova. Třetí stůl zleva. Zrovna tě pozdravil zvednutým prostředníkem. Skvěle míří. Kdyby měl bouchačku...“

„Takovou pifku na mě nikdo nemá. Teda kromě táty.“ Předstírám, že si protahuju krk, abych si toho kluka konečně prohlédl.

Jo, ten fakt vypadá, že mě nenávidí. Alicin Brad.

„Chceš se mu jít omluvit?“ ptá se Dominik. „Určitě tvoje pokání rád přijme. Pokud ne, váží asi jen o padesát kilo víc než ty. Jestli bude mít trochu soucitu, zabije tě jen *skoro*, místo aby z tebe udělal mastnej flek.“

„Koukám, že tě celkem baví představovat si, jak bídne sejdu z tohohle světa. To je teda fakt podpora, Dome.“

„Cos mu proved? Vyspal ses mu s holkou?“

„Ehm, co? Ne!“ řeknu až moc hlasitě. „Ne,“ zopakuju tišeji.

„Ty se červenáš?“ nedá pokoj Dom.

„Nech to bejt. Radši mi pověz víc o tom autě. Jak se s ním jezdí?“

Dominik sklopí oči, aniž by se přestal přiblížle uculovat. „Že tě to najednou tak zajímá,“ usrkne si kafe. „Když už jsme u toho, jak jsi to vyřešil s testem studijních předpokladů?“

U nás v Connecticutu totiž k testu pouštějí až od devatenácti nebo s potvrzením, že člověk „přerušil studia“. Jenže z Ellery jsem letěl za trochu jiných okolností.

Zabořím palec do třešňového koláče a olíznu ho. „No jo, už jsem se o to postaral. Ale moc košer to asi nebylo.“

„Nic jsi nezfalšoval, že ne, Time? Protože to bylo...“

„Ne! Jen jsem nechal na školní sekretářku působit něco, co jsem měl radši nechat doma.“

Dominik zvědavě povytáhne obočí. „A to?“

„Svůj šarm.“

Dom si odfrkne: „Tak i tu jsi tahal za nos? Měla se na tebe předtím optat tady Smíška.“

Ježiši. Brad na mě pořád civí, jako bych mu štípl nejoblíbenější dudlík.

„Paní Iszkiewiczová si prostě už dlouho myslí, že jsem roztomilej, a tak mi slíbila, že mi ten dopis napíše a podstrčí ho řediteli k podpisu. Dobson stejně nikdy nekouká, co podepisuje, pokud to zrovna není sponzorské šek.“

„Time“, zavrčí Dominik, „neblbni.“

„Přepísk jsem to?“

Dom si usrkne kafe. „A co myslíš ty?“

„Jak mám ale dostat to, co potřebuju, bez lhaní?“

„Slyšel ses teď?“ opře se do křesla a zadívá se mi rovnou do tváře. Ošklivě zakleju.

„Já vím“, chlácholí mě Dom, „ale součástí léčby je i snaha přestat se chovat jako manipulativní zmetek, pamatuješ?“

Brad se zvedá. Cestou ven ještě nakopne obrovským stehnem opěradlo mojí židle. Schválně, nebo omylem? Těžko říct.

Cože? Ani mě nepopadl za kalhoty? Co na tom chudákovi Alice vůbec má?

Kapitola dvanáctá

TIM

Alice postává s rukama za zády a na lokti se jí houpe ošoupaná kabelka. Zelená nemocniční uniforma, kruhy pod očima a vůně dezinfekčního gelu. I tak se mi z ní ale rozbuší srdce.

„Něco pro tebe mám,“ oznamuje mi, když se kolem mě protáhne.

„Něco sprostýho? A hrajem v tom roli ty, já a tělový mlíko?“

„O tom si můžeš nechat leda zdát, chlapečku,“ odfrkne Alice.

„Hmm, to budou ale pěkný sny. A navíc se dají splnit.“

„Na,“ podává mi to, co celou dobu schovávala za zády. Je to krabice ve světle modrým papíru. Vrazí mi ji do dlaně tak rychle, že mám co dělat, aby mi nevypadla na zem.

„Dárek na uvítanou, Alice?“

„Tak už to rozbal,“ zavrčí, když projde kolem dřezu s dvoudenní horou nádobí ulepenou od müsli.

Když se probouju modrým papírem, vykoukne na mě logo Nike.

„Pokud si je nazuju, budu spolu chodit?“

„Pokud si je nazuješ a půjdeš běhat, neskončíš s nohou v sádře.“

Prohlídnu si boty. Určitě mi padnou.

„Jak víš, jaký mám číslo bot?“ Kouknu na cedulku. Šestačtyřicítka.

„Stačí se jen dívat. Zvlášť když máš ve zvyku si nechávat ty tvoje nechutný lodě u našeho bazénu. Tvoje tlapy jsou vážně přírodní úkaz.“

„Ale víš, co se říká o mužských s velkýma nohama, ne?“

„No jo. Že maj taky velký... smradlavý fusekle. Přestaň blbnout, Time. Jen jsem si myslela, že pokud máš aspoň špetku zájmu na tom, abys zůstal zdravej, potřebuješ správný vybavení.“

„Věř mi, Alice, moje *vybavení* je naprosto v pořádku.“

Rozesměje se. „Prosím tě, Time! Seš jako odrostlý štěně, který chce obskočit všechno, co mu přijde do cesty.“

Úsměv mi rychle zmrzne na rtech. To už se ale Alice otáčí zády a s rukama v bok mapuje pokoj. „Jsi větší čuně než Brad,“ vydechne nakonec, „to je teda co říct.“

Což znamená, že ji ten ubožák Brad měl v pokoji. Je mi, jako by mi někdo dal pěstí do břicha, i když je mi všechno jasné. Přece jen je jí *devatenáct*.

Primhouří oči a pokračuje v inspekci, což mi je teď v denním světle dost trapný. Když sem přišla naposled, vládlo všude milosrdný příšeří. Teď má ale nerušený výhled na horu nádobí ve dřezu, kupku použitých trenýrek a triček v rohu a tepláky, ve kterých jsem včera spal, pověšený přes opěradlo gauče.

„No, ehm,“ ukážu na krabičku od müsli dřív, než stačí Alicin ostríží zrak odhalit i zvednutý záchodový prkýnko a štos vlhčených ubrousků na zemi v koupelně. „Nabídl bych ti müsli, ale mám jen jednu lžičku. Nevím, jak moc řešíš bacily.“

„Já jsem se o bacilech *učila*. Ty piješ džus rovnou z krabice, přiznej se! Proč tohle kluci pořád dělaj? Humus...“

„Protože když něco chceme, chceme to hned. Takže když máme žízeň, potřebujeme se hned napít a nezdržujeme se hledáním čistý sklenice nebo vymejváním špinavý. Nene. Prostě nám stačí málo. Když si něco přejeme, musíme to hned dostat. Nebo jsem takovej jen já?“

„Time, přestaň s tím. Hned teď,“ poručí hlasem stejně nečitelným jako její obličej. Jenže ani to mě nedonutí držet pusu.

„Jak se to zpívá v tom starým fláku? *Čekej tiše, až mraky měsíc rozpletou-ou-ou*. Jakýpak čekej tiše? Ten text musela napsat ženská, protože chlapi čekání nesnášej. Mužskej by psal o radosti z uspokojení potřeb. To proto nikdy nebalíme dárky jako vy. Všim jsem si, žeš mi ty tenisky taky zabalila.“

„A já si myslela, že dárky nebalíte, protože se vám nechce utrácet peníze za papír, nebo jste prostě tak pitomí, že ten papír v obchodě ani nenajdete.“

„To taky, ale upřímně – když už se namáháš, abys někomu koupil něco, co se mu bude líbit, proč bys to omotávala tunou papíru? To je trochu trapný, ne?“

Alice se zasměje, odhrne tepláky z opěradla a posadí se na gauč. „Není to trapný. Znamená to, že ti na někom záleží.“ Když si sváže vlasy do culíku, odhalí dlouhý krk.

„To za tebe přece řekne už ten *dárek*. Balicí papír jen prozradí, že kašleš na životní prostředí. Stejně jako sprchování o samotě. Zbytečný mrhání zdroji.“

„Můžeme si někdy pokecat bez věčnejch narážek, Time Masone?“

„To pochybuju. Přece chceme to, co chceme. Jednoduchý počty, kotě.“

„Taky si vyprošuju, abys mi říkal *kotě*. O *miláčkovi* to platí taky.“

„Co takhle *Alinko*? Nebo Alíku? Alí? Budu si to pamatovat.“

„Time, nech toho,“ řekne trochu posmutněle. Vážně toho Brada pořád tak žere?

Prohrábne kabelku a vytáhne ještě něco. „Vlastně pro tebe mám ještě jeden dárek. Ten jsem ale nezabalila,“ podává mi, aniž by mi věnovala další pohled, strohou krabičku.

„Nikotinový náplasti? To jako vážně?“

„Říkala jsem ti, že nechci, abys tu kouřil.“

„A já ti říkal, že se snažím toho nechat.“

„Já vím,“ mávne na mě, abych přišel blíž, přidrží si krabičku koleny a volnou rukou ji otevírá. Když se usadím vedle ní, vyhrne mi rukáv ještě o kousek. Její ledový prsty mě zastudí na kůži. „Musíš si to nalepit někam, kde nejseš chlupatej. Ne teda, že bys byl nějak extrémně zarostlej... Jen trochu na hrudníku.“ Její ruce se na chvíli zastaví, ale ona pokračuje: „Nejlíp to bude držet na rameni nebo zádech. Nebo na žebrech. Ale koukej to místo pravidelně měnit, protože nikotin dráždí kůži.“

Dotýká se mojí paže tak profesionálně jako sestřička, kterou se brzo stane, ale já na to reaguju, jako kdyby se mi dobývala do kalhot.

Trochu ucouvnu, poškrábu se na krku, který mě nesvědí, a trochu se mi motá hlava.

Přitáhne si mou paži k sobě, položí si ji na břicho a šikovně na ni nalepí nikotinový čtvereček. „Měnit jednou denně, vždycky na jiný místo. Šest až osm týdnů.“

„Nechceš se přiznat ke starý neřesti, Alice? Jak jinak bys tohle všechno věděla?“

„Čtu návody a příbalový letáky. To kluci taky moc nedělají,“ popleská mě po ruce a zase mi spustí rukáv. Potom se mi trochu váhavě podívá do očí. „Pustil ses do tvrdýho úkolu, Time. Nepiješ, nefetuješ, žiješ sám. Teď chceš ještě nechat kouření. Fakt tě za to obdivuju.“

Vyvalím oči. „To jako vážně?“

„Jasně. Je mi devatenáct a ještě bydlím s rodičema. A tohle,“ poklepe mi na rukávem zakrytý čtvereček, „není žádněj med. Jenže ty si nemusíš vždycky vybrat jen složitý řešení, pokud to jde jednodušeji.“

Stáhne se mi krk. Pokud jsem tohle od někoho někdy čekal, tak od Alice teda ne. Ztěžka polknu. Její zelenošedý oči svítí upřímností. Zvednu ruku, abych Alici pohladil po tváři, ale pak ji zase nechám klesnout a strčím ji do kapsy tak prudce, až zachrastí mince, které tam strádám.

Chvilí si mě měří jako venkovská úča, potom si olízne rty, odvrátí se a utře si dlaně do nemocničního pláště. Vstane. „Co to pořád máš s těma cereáliema. Mám pocit, že žiješ jen z nich a z pizzy.“

„Chutnaj mi.“

„Jenže nejíš nic jinýho. To už je skoro posedlost.“

„Ty s tím naděláš,“ zamumlám, a abych trochu zaměstnal neposlušnou ruku, trochu těch cereálií nasypu do misky, z lednice vyndám mlíko a čichem se přesvědčím, že je ještě k pití.

„Není to zdravý,“ odsekne nakvašeně Alice. Cože? Uniklo mi něco?

„Tolik povyku kvůli müsli? Proč tě vůbec zajímá, co jím?“

„Protože seš hubenej a bledej, Time. Vypadáš věčně nevyspanej. Bojíme se o tebe.“ Hodí si obrovskou kabelku přes rameno. „Měla bych jít. Musím hlídat špunty.“

Než se stačí rozkoukat, stojím mezi ní a dveřmi. „Tak jo, Alice. Chápu, že zneklidňovat okolí umím nezvykle dobře, ale i moje rodina už to zabalila. To ty jsi sem přišla, abys mi zachránila kotníky, takže pokud se bavíme o tom, kdo se o mě bojí, možná bys měla říct, že především ty?“ Vyhrne se to ze mě jako povodeň a visí v prostoru jako nepříjemný dusno. Neujde mi, jak je vlastně Alice malá. Pokud si teda odmyslím ty křivky. Sahá mi sotva po ramena. Metr šedesát? Nebo pětasedesát?

Znovu si hodí kabelku na rameno, sklopí hlavu a malinko zčervená.

„No?“ naléhám, protože už jsem se stejně pustil na tenký led.

Alice vypočítává na prstech: „Zaprvý, jsi nejlepší kámoš mého mladšího bráchy, i když občas nevím, jak to s tebou může Jase vydržet. Jsi mladistvej. A chodící časovaná bomba. Jsi...“ Větu ale dokončí jen povzdychem. „Hele, zítra mě čeká dlouhej den. Tři přednášky, praxe... Až skončím,“ zašeptá hlubokým hlasem a tak tiše, jako by ani ona sama nechtěla slyšet vlastní slova, „mohli bychom si zajít na večeři? Jako... rande na zkoušku?“

Jako by mě na místě trefil blesk.

Rande.

S Alicí Garrettovou.

Počkat.

Na zkoušku?

„A co budu zkoušet?“

Podívá se na mě tak, jako by každou chvíli měla vybuchnout smíchy. Nakonec se ale ovládne. „No *tamto* rozhodně ne. Láska na jednu noc mi nic neříká.“

„To já ale nemyslel. Podobný věci mě totiž vůbec nenapadaj.“

Žduchne mě do ramene. „To víš, že ne.“

„Tak jo. Možná na milisekundu, nanosekundu, ale pak mi došlo, že si tě vážím a nikdy bych...“

Alice mi položí prsty na pusu. „Time. Přestaň mluvit. Hned teď.“

Sklapnu.

„Ze začátku bych vyzkoušela třeba tu večeři.“

Teprve teď si vzpomenu na stokilovýho ex, který mě nenávidí už teď. „Počkat. Je to nějaká bouda? Chceš mě nechat zmlátit Bradem?“

Rychle zavrtí hlavou, odtáhne ruce od mého obličeje a schová je hluboko do kapes špitální uniformy. Řemínek od kabelky se jí jako už

tolikrát sveze z ramene. Ruka mi cukne v pokušení jí řemínek zase nahodit, ale ovládnou ji natolik, že zůstane tam, kde je.

Alice zaváhá, a potom řekne: „S Bradem to nemá nic společného. Nemyslím, že by mu to vadilo.“

„Tak to je ještě větší kůň, než jsem si myslel. To je fakt neuvěřitelný.“

Šlehne po mně očima a zase je sklopí. „Tak to není.“

Ne? Tak jo. V tom případě ze mě bude...

Večeře.

„Potkáme se u Garyho v Barnetu. Zítra o půl sedmý.“

Barnet je odsud přes tři vesnice, z čehož usuzuju, že si Alice ještě netroufá ukázat se mezi lidma s nápadníkem na zkoušku s minulostí alkoholika.

Slíbím jí, že přijdu. Kývne, odmění mě trochu plašší verzí sexy křivého úsměvu a potom se její rty lehce otřou o moji tvář. Zase ta havajská vůně. *Ach Alice...*

„Tak zatím.“

Zmůžu se jen na připitomělý kývnutí. Plachá Alice se zase promění v přísnou učitelku a zapíchne do mě prst. „Opovaž se přijít pozdě. Nesnáším, když si kluci myslí, že můj čas nic nestojí a čas si jen tak relativně plyne, zatímco já sedím jako pecka sama u stolu a odrážím soucitný pohledy číšníků.“

„Chceš si synchronizovat hodinky?“

„Prostě se mě jen snaž nezklamat.“

Kapitola třináctá

TIM

Je dost divný čekat před třetí školou, z níž člověka vylili, ale co se dá dělat. Občas jsem sem zašel na nějakou Naninu oslavnou akci, ale i tak mě při pohledu na bránu Hodgeský začne pekelně svědit krk, jako by mě škrtila hnusná školní uniforma s kalhotama z šedivýho flanelu a naškrobenou košilí.

Čekám tu na Samanthu, protože jsem jí slíbil, že ji doprovodím do bytu, kam se s mámou před týdnem nastěhovala. Gracie si myslí, že tak konečně dostane dcerunku ze spárů Garrettů. Sejde z očí... A tak dále.

Sam plavně vyklouzne z obrovských bukových dveří, seběhne dolů po schodišti hlídaným dvěma kamennými lvy, všimne si mě, mávne, ale pak na ni napůl cesty zavolá hrozen holek. Smějou se, šermujou rukama a v navlas stejných uniformách vypadají skoro stejně. Dlouhý vlasy, upravený zevnějšek... jako ze školního katalogu.

Sam taková není, ale umí splynout s davem.

Pak si všimnu ještě něčeho. O kus dál stojí ségra a šátrá v batohu, jako by doufala, že tam najde přinejmenším archu úmluvy. Je do toho tak zabraná, že div nevrazí do hloučku holek, ale na poslední chvíli to

stočí a opatrně se plíží kolem nich. Aha. Ona je vidí, ale nechce být viděna.

Samině pozornosti ale neujde. Zamává jí a zavolá na pozdrav, ale Nan ani neodpoví a jen se dál přehrabuje v útrokách své tašky, protože poklady v ní skryté musí být objevené. Nan sice vůbec není malá, ale zdálky tak vypadá.

Pošlu jí sms: *Všechno v poho?*

Doufám, že se otočí a zahlídně mě, jak se o kousek dál opírám o magnolii, ale to se nestane.

Nan: *Jasně. Proč by nebylo?*

Kousnu se do rtu a přemýšlím, jestli jí říct, že jsem tady. Nan by se asi naštvála, kdyby zjistila, že tu čekám na Sam a že se s ní ještě kamarádím. Ale...

Nakonec napíšu: *Jen se tak ptám.*

Nan: *To bych do tebe neřekla.*

Teď se zastavila a zubí se afektovaně na všechny strany, jako by jí posílal esemesky nevím kdo. Prostě jasný divadýlko.

Já: *No jo, chci otočit list. Takže víš, kde mě najdeš, kdybys mě potřebovala, že jo?*

Nan: *Kdo jsi a cos proved s mým bráchou?*

Já: *Haha.*

Nan: *Hele, ještě něco mám. Musím padat.*

Jo, všichni něco máme. Panebože, Nan!

Zrovna když uvažuju, jestli natáhnout nohy a poptat se Nan osobně, zamíří ke mně Sam a podivně si klepe na uši. „Zatracená voda. Zapomněla jsem si špunty do uší. Makám jak šílená, protože příští týden mě čeká kvalifikace. Ty mě chceš vážně poprosit o radu, Time? Chystá se apokalypsa?“

Její tón zní sice žertovně, ale vážný pohled ji prozradí.

„Jaká apokalypsa? Já přece taky občas jen něco potřebuju.“

„Time, znám tě od doby, co nám bylo pět. Říkáš si o prachy, to jo. Nebo potřebuješ alibi. Ale radu?“

„V tom případě mi dej, co máš.“

Vezmu jí batoh a hodím si ho na rameno. Očima pořád pátrám po Nan, ale ta někde splynula se stádem holek.

Jdeme pěšky. „Tady doleva,“ ukáže prstem na samý vršek Stony Bay, kde postavili tu nejsnobtější čtvrť ve městě. „Takže ty vážně jdeš na rande?“

„No, hlavně jdu někam, kde bych to dost nerad podělal. Takže čekám ty nejlepší rady. Ze všeho nejdřív – co si mám sakra vzít na sebe?“

Samantha se zazubí.

„Přestaň,“ šklebím se, „sám vím, jak blbá je to otázka.“

„Začala bych čichovým testem,“ čenichá Sam do vzduchu jako šilený lovecký pes. „Mimochodem, tvoje tričko neprošlo. A,“ poplácá mě po rameni, „pokud je starší než ty, jak jsi říkal, nech doma trička se školním logem. Nechceš jí přece připomínat, že je na zajíčky.“

„Není na zajíčky. Panebože!“

Je starší jen o rok a něco. Maličkost.

Samantha se na mě na vteřinku zadívá a potom pokračuje: „Hlavně se osprchuj. Vem ji na nějaký klidný místo. Poslouchej, až ti bude něco povídat. Ptej se, ale jen pokud tě budou vážně zajímat odpovědi. Zkus do toho nemíchat historky z poslední opice.“

„Věř mi, že tím se chlubit nebudu.“

Kromě toho Alice má všechno z první ruky. Jednou jsem ji poblil a ona si klíďo pídů sundala tričko, hrdě odhalila černou krajkovou

podprsenku s mašličkou a... to je vlastně jediný, na co si z té noci pamatuju.

„Divil by ses, kolik kluků to má ve zvyku.“

Když zahneme, Sam se trochu nahrbí. Na konci cesty se tyčí obrovská brána z černé oceli, celá pobitá nápisy jako: SOUKROMÝ POZEMEK, NEPOVOLANÝM VSTUP ZAKÁZÁN, nejste tu vítáni. „Tak jsme tady. Domove, sladký domove. Aspoň od minulýho týdne. Kód je 1776.“

„Sorry, holka. Měl jsem ti přinést aspoň dárek ke kolaudaci. Nebo nějaký nákup, jako se nosívá novejším sousedům.“

„Tenhle barák by nezahřál ani ten nákup. Proti tomuhle byl náš starej dům hotová sláva. A koukej – bydlíme hned nad klubem,“ ukáže na nízkou budovu se střechou ve stylu švýcarské horské chaty, obklopenou golfovým hřištěm, po kterém se honí chlápci v pastelových barvách za bílými míčky. Vypadá to jako domov duchodců.

„Páni,“ vydechnu. Nic jinýho mě stejně nenapadá.

„Přesně,“ zavrtí Samantha hlavou. „Jase jsem ještě ani nepozvala. Všiml sis, jak se tu jmenujou ulice? Generála Dwighta Eisenhowera, Jezerní paní, Pettipaugskej vrch? Kdyby ty jména aspoň tematicky sjednotili! Ale koukni na ty domy – člověk by klidně mohl vejít do kterýhokoli z nich a žít tam cizí život.“ Mávne rukou na řady naprosto identických budov.

„V kolika asi z těch dveří vykukují krásní manžílci s dokonale sladěnejma aktovkama?“

„A nechávají za sebou v tu samou chvíli zoufalé blondaté ženušky s balením valia? Netuším. Ale dej mi čas – zatím tu bydlíme jen týden. Hele, tady – U Rosomáčího lesa.“

Zamžourám. „Tady je les? A rosomáci?“ Všude kolem se prostírá jen dokonale zelený trávník doplněný umělým jezírkem.

„Tady? Ale kdeže. Les tu pokáceli, aby místo něho postavili *tohle*. A pokud tady uvidím rosomáka, dám ti vědět. Tak a jsme tady,“ ukáže na úzkou řadu živých plotů. „Hned u sochy nespecifikovaného vojáka z války za nezávislost.“

„Měl bych mu sem položit věnec?“ zeptám se, když míjíme železnou sochu s trochu děsivým úsměvem. „Nebo salutovat?“

„Proč jsme prostě nemohli zůstat v našem domě?“ povzdychne si Sam, i když důvody sama dobře zná, a tak řeknu jen: „Hlavu vzhůru, holka, příští rok jdeš na vejšku.“

Gracie, Samina máma, sedí na zápraží a sází měděně oranžové kytky do kamenných květináčů. Když uvidí někoho přicházet, narovná se, ale potom pozná, že jsme to my, usměje se od ucha k uchu a zase se posadí na paty. Jen bůh ví, proč Grace Reedová považuje za nenapravitelného delikventa Jase Garretta a mě má za spořádaného občana. Samantha se na mě na chvilku zadívá a pak řekne: „Ještě jedna věc, ale důležitá. Až půjdeš na to rande, zkus bejt chytřej, milej a vtipnej. Prostě takovej, jakej seš.“

„To si mě určitě s někým pleteš.“

„Nepletu,“ sundá si gumičku a rozčísne si cop. „Pokud s tebou chce jít na rande, asi tě taky tak vidí. Znáš ji?“

„Ne tak úplně.“

„No tak, Time!“

„O nic nejde, je to jen...“ Vlastně sám nevím, jak to nazvat. „Taková věc.“

Z jejího obličejce vyčtu, že mi to nebaští.

Nakonec se ale jen usměje, sundá mi svůj batoh z ramene a místo něho na to samý místo položí dlaň. „Vlastně ještě dvě drobnosti, ale klíčový. Nevoň se deodorantem z reklamy, to dělaj jen zoufalci.“

Zapíšu si to do neviditelného notesu. „Poznamenáno.“

„A nenech si od ní zlomit srdce, jasný?“

„Saminko, to je snad jasný, ne?“

ALICE

„A já si sednu k nohám!“ jásá George.

„Pochop, brácho, že se nemůžeš vozit na invalidním křesle. Přišel bych o práci,“ vysvětluje Brad, zatímco šikovně manévruje vozík s tátou ven z nemocničního pokoje. Stěhujeme ho na rehabilitační oddělení. Joel donesl plnou tašku čistého oblečení, aby se táta cítil aspoň trochu jako člověk, a máma za námi poskakuje s náručí plnou knížek. Andy vleče pořádný štos malůvek od těch nejmenších, které ještě před chvílí opatrně sundávala ze zdi. Duff se přidává s Xboxem a videohrami. Harry pomáhá s balíčkem karet, mikádem, dominem a další spoustou her, se kterými jsme si tu krátili čas.

Já se starám o zdravotní dokumentaci, jejíž většinu naši ani neviděli.

Ze všech sanitářů v Maplewoodské nemocnici sem museli poslat zrovna Brada. Ignoruje mě. Já ignoruju jeho. Fakt super. Aspoň k dětem se chová slušně, i když ho George po očku zkoumá, jako by se bál, že Brad začne zase každou chvíli ronit krokodýlí slzy.

Kouknu na hodinky. Pokud to půjde dobře, budu mít dost času sjet domů a nachystat se na rande s Timem.

O dvě a půl hodiny později je táta v novém pokoji a všechny náležitosti vyřešené. Přece jen se to trochu protáhlo.

Máma s dětma to otočí k domovu, Joel na přednášku, jen já zůstávám. Lepím obrázky na stěnu, rovnám hry do komínků a vůbec se snažím ze čtyř holých zdí vykouzlit aspoň zdání domova. Táta zavře

oči, jakmile jsou všichni z dohledu. „Jen na chvíličku,“ zamumlá, ale než to stačí doříct, usne spánkem spravedlivých.

Sednu si k němu na postel. I já bych se ráda natáhla a položila mu hlavu na rameno. Dlouho do noci jsem koukala do knih a George křičel ze spaní, protože se mu zdálo o supersopce někde pod Yellowstonským parkem. Když jsem ho přesvědčila, že se vážně nemá čeho bát, a on mi usnul v náručí, odnesla jsem ho do postele a tu sopku vygooglila. Vážně tam je.

Když se zadívám na pokojně spícího tátu s lehkým úsměvem na tváři a jeho opálené ruce na bílém prostěradle, únavou se mi tmí před očima. Zalapám po dechu.

Nádech.

Výdech.

Černé tečky zmizí ze zorného pole.

Jedeme dál. Stejně mi nic jiného nezbývá.

Ještě dobře, že jsem si pro jistotu s sebou vzala věci na převlečení. Ne že bych se teda zrovna kvůli Timovi chtěla nějak parádit, ale dnes jsem na sobě měla černou sukni a tričko s věčkovým výstřihem, který mi Harry stihl polít džusem.

Ale to je vlastně jedno.

Osprchuju se v tátově novém pokoji, kde už na něho čeká chodítko, berle a komoda. Myju se erárním mýdlem, šamponem a sprchovým gelem v jednom, protože vlastní jsem nechala doma. Mrňavé nemocniční ručníky nepříjemně škrábou a mizerně sají, takže se musím utřít rovnou do dvou a i tak se mi tmavě modré letní šaty lepí na mokrou kůži. Po fénu ani stopa, takže mi vlasy budou muset uschnout na vzduchu do kudrlin. Tak ať. Když se podívám do zrcadla, zase se poznávám.

Z pokoje sem dolehne syčivý zvuk. Jako by někdo dýchal přes zuby. Na tátově čele se lesknou krůpěje potu. V obličeji je bledý jako smrt.

„Tati?“ oslovím ho ustaraně.

„Al,“ zašeptá, „přijď trochu později, jo?“

„Ani nápad. Potřebuješ něco?“

Rukou nahnátnu zvonek a chci přivolat sestru. Táta mě zastaví. „Jen by mi zase píchli nějaký oblbovák. To nechci.“

Trochu se posune, až pod ním zapraští nemocniční matrace. Znovu do sebe bolestně vtáhne vzduch a vydechne. To jsem ho naučila já.

„Jak moc tě to bolí na stupnici od jedny do desíti?“ snažím se o profesionální tón.

„Nejsem tvůj pacient, kočko,“ brání se táta. „Naštěstí.“

Moje oči se bez varování naplní slzami. Nesmím brečet. Já nikdy nebrečím.

A táta to ví. Stiskne mi rameno. „Já to tak přece nemyslel a ty to víš.“ Teď bojuje s krabičkou papírových kapesníků u postele. Leží trochu z dosahu a při pohledu na to, jak si je můj táta, který uměl vždycky všechno, nemůže ani podat...

„Vypadáš báječně, Alice,“ řekne táta. „Žhavý rande?“

„Jen taková... věc,“ vykoktám a cítím, jak mi rudnou líčka.

Pátravě si mě změří, ale neřekne ani slovo. Čeká, s čím vyrukuju já. Máma s tátou tohle dokonale ovládají.

„Jak se vlastně má Tim?“

Poslední dvě otázky spolu jasně souvisejí. Táta se snaží o konverzaci, aby mě rozptýlil natolik, že zapomenu zavolat sestru a dohadovat se s ním o analgetikách.

„Jak se máma s tátou potkali“ patří mezi rodinné pohádky. Máma nám to vyprávěla tolikrát, že když se odmlčí, odříkáme zbytek klid-

ně z paměti. Jen o jedné věci před mladšími dětmi mlčí. Okouzující, vnímavý Jack Garrett měl tehdy i stinnou stránku. Sám říká, že byl „naštvaný na celý svět“, protože mu v té době umřela máma a jeho dva malí sourozenci, strejda Jason a teta Caroline, zůstali ve Virginii u prarodičů, zatímco jeho, šestnáctiletého kluka schopného něco přispět do rodinného rozpočtu, otec odvezl s sebou do Connecticutu. Táta měl problémy s pitím, které se po dvacítce rozhodně nezlepšily. Teprve tehdy mu došlo, že se musí rozhodnout – buď život s mámou, nebo osud alkoholika. Nakonec zvolil správně a začal se sebou něco dělat.

Já sama jsem ho se skleničkou alkoholu nikdy neviděla. Nepije dokonce ani limonády, i když sám říká, že jeho závislost na kofeinu užíví celou kávovou plantáž.

Tim se z toho může vyhrabat jako táta. Nebo taky ne.

„Tim? Ale tak... Normálně.“

Táta se rozesměje. „Na tom klukovi není normálního vůbec nic.“

Když vyjdu na chodbu, promasíruju si krk, zavřu oči, přehodím si vlasy přes rameno a těším se na Tima skoro stejně jako na horkou vanu po dlouhém, ledovém dni.

Automaticky vytáhnu tátovu kartu z plastového držáku před dveřmi a prolistuju ji. Standardní zápis, očekávané procedury, obvyklé bla, bla, bla.

Ale potom.

Panejo.

Panebože.

Kapitola čtrnáctá

TIM

Místo krabičky marlborek si teď dávám sadu kliků, zatímco netrpělivě čekám, kdy ty magický nikotinový náplasti konečně zaberou. V tu chvíli někdo zaklepe na dveře tak lehce, že se to snad ani klepáním nazvat nedá. Jako by se sem drápem dobývala kočka. Jsem zrovna uprostřed kliku, svaly na ruku se mi únavou třesou, ale nakonec vydechnu a...

Zhroutím se na podlahu.

Otřu si upoceně čelo předloktím. Na sobě mám jen šortky s logem Ellery a propocenou černou polokošili. Takhle bych hosty vážně vítat neměl, ale pořád mám ještě dost času, abych se na to rande s Alicí uvedl trochu do pořádku.

Ať už budeme při večeři *zkoušet* cokoli, při pouhý myšlence na to se křením od ucha k uchu. Zubím se ještě pár vteřin poté, co otevřu dveře, i když obličej za nimi mi sem vůbec nesedí.

Velký modrý oči, špičatá bradička, upravený culík. Seděla o lavici dál na hodině anglický literatury a já si od ní půjčoval dokonale ostrouhaný tužky a nikdy je nevracel.

„Time?“ špitne, jako by před sebou viděla Timovo zlý dvojče.

„Čau, ehm... Heather?“ pátrám marně v paměti, jak se ta holka vlastně jmenuje.

„Hester. Můžu dovnitř?“

Co? Nahlas ale řeknu: „Jasně, pojď dál,“ a otevřu dveře. Protáhne se kolem mě, kecne sebou na gauč a zapíchne oči do špiček bot. Hester byla mozek třídy a vyloženě hodná holka, takže jsme nikdy neměli nic společného. Co tady teď chce? Uhladí si khaki sukni a trochu načechrá bílou blůzku. Styl holky z nultáku. *Antikoncepční móda*, jak jsme tomu říkali s ostatními odrzlýma kumpánama. Takových knoflíků. Decentní zlatý kroužky v uších a bezchybně načesaná pěšinka v hnědých vlasech. Sakra. Dala se k jehovistům nebo co? Na tohle fakt nemám čas, ale ona tu ještě pořád dřepí, proplétá si prsty na rukou a nešťastně na ně kouká. „No, Time... tys letos odešel z Ellery, že?“

„No, spíš mě vykopli.“

Očima sjeđu na hodinky nad sporákem, který v tu chvíli přeskočí z 5:58 na 59. Za půl hodinky mě čeká Alice a cesta do Barnetu zabere dobrou čtvrt hodinu, pokud člověk seká latinu, čeká na přechodech a drží se předepsaný rychlosti.

Hester zvedne laní pohled: „Ale než jsi vyletěl, šel jsi na večírek Warda Akinse, že jo?“

Vážně? Zrovna v tu dobu jsem byl dost mimo. Hůř to snad asi ani nešlo. Poslední měsíce školy se mi slévají před očima jako hodně promazaný film. Ward Akins? Ten pitomec z tenisovýho týmu? Pařba u bazénu? Vážně jsem na nějakou takovou šel? No jo, no. Nebudu si lhát do kapsy. Tehdy jsem vymetl kdekou akci, ať už ji pořádal kdokoli.

A vůbec – koho to dneska zajímá?

„Hele, pokecáme jindy, jo? Nechci bejt hulvát, ale... proč jsi vlastně tady?“

„Ward je nevlastní syn mojí kmotry,“ odpoví Hester, jako by její rodinný vztahy odpověděly na všechny moje otázky. „I když Ward je pěkněj lůzr, šla jsem na ten večírek, protože...“ Její ochraptělý, hrdelní hlas najednou utichne. Potom si proplete prsty na rukou ještě těsněji, polkne a pokračuje: „Velký dům, moderní skleněná okna... Bazén je vevnitř, a navíc vytápěný. Mají tam i bar. Pamatuješ si na něco z toho?“

Ani na ten bar. „Promiň, nic si nepamatuju.“

Tváří jí bleskne hromada různých emocí, který se střídají tak rychle jako filmový okýnka. Potom se uvolní, nasadí totálně soustředěný výraz, zapíchne do mě průzračně modré oči a zamžourá, jako by na mě mířila flintou. „Protože to *nic* není tak úplně pravda. Z toho večírku máš syna.“

Kapitola patnáctá

TIM

Udělal jsem to nejhorší, co jsem mohl.

Vyprskl jsem smíchy.

Podíval jsem se Hester rovnou do očí, plácl sebou na gauč a chechtal se jak cvok.

A drží mě to pořád, jako bych snad už nikdy v životě neměl přestat. Jednou rukou se držím za břicho, zatímco Hester na mě shlíží, jako bych byl psí hovno, který zrovna rozšlápla. Až na to, že má oči plný slz.

Nakonec se přece jen seberu a pokouším se něco říct.

A zase ze mě vypadne ta nejhorší možnost.

„Si děláš srandu, ne?“

Pomalu se zvedne, vrávoravě jako vetchá bába. Jako by mi před očima zestárla o čtyřicet let.

Otře si ruce o sukni a zastrčí neposedný pramen vlasů za ucho.

„Promiň, ale to není vtip.“

Už míří ke dveřím, když jí položím ruku na rameno, abych ji zastavil. „Hester, to prostě není možný. *Takhle* blbej zase nejsem.“

Páni. Možná bych si měl useknout nohu, nacpat si ji do pusy a nechat ji tam.

V očích jí bleskne. „A to se právě pleteš. Je pravda, že jsi trochu přebíral. Pro změnu. Ale to je jedno.“

„Jedno?“ opakuju nevěřicně.

Hester zastrčí ruku do kabelky a chvilku se v ní nervózně přehrabává. Potom se bouchne hřbetem ruky do čela, sáhne do kapsy od sukyně, něco z ní vytáhne a podá mi to. „Ta fotka je hrozná. Netušila jsem, že fotky z porodnice jsou jen na vytahování peněz z nic netušících lidí. Osloví tě, když jsi úplně mimo, a než se naděješ, máš hromadu fotek do peněženky a potišťenou podložku pod myš za osmdesát dolarů. Teď vypadá o dost líp,“ komentuje obrázek, který mi tiskne do ruky. Na něm trochu nasupeně mžourá mimino s rezavou čupřinou. *Mojí* čupřinou. Když jsem byl malej, taky mi tak trčely vlasy.

„Jmenuje se Calvin.“

Fakticky? Uhozený jméno.

Cívím na jeho zavřený oči a vzdorovitý ksichtík a vůbec nevím, co na to říct.

Sakra.

„Kde je teď?“

„V autě,“ vezme si Hester zpátky obrázek. Zasune ho do kabelky, kterou potom soustředěně zaklapne. „Zrovna spal, a tak jsem si myslela, že bude lepší...“

„To myslíš vážně? Venku je třicet ve stínu!“ vyskočím a řítím se dolů po schodech do garáže.

„Nechala jsem otevřený okna!“ volá za mnou Hester.

I tak se ale mimino v autě koupe ve vlastním potu. Tmavě zrzavé vlasy se mu lepí na čílo, když leží schoulený v jedné z těch dětských sedaček, který ze všeho nejvíc připomínají kýbl. Má naducaný tvářičky a nohy trochu do O, na sobě modrý tričko, plínu a hrozně uhoze-

nou námořnickou čepičku. Pevně sevřený víčka se stejně tmavýma řasama, jako mám já, a našpulená pusa, jako by se mu zdálo o líbání.

Nakloním se k němu ve snaze odepnout sedačku a sám se potím jako vrata od chlíva. Nahmatám dva velký rudý knoflíky po straně toho udělátka, zmáčknu je a trochu se sedačkou zatřesu. A znovu. Jenže se vůbec nic nestane. Potom se do auta nasouká i Hester. Čekám, že mrňouse vysvobodí, ale jen mu sundá čepičku.

„To je on,“ řekne. „Calvin.“ *Tadááá!*

„Můžu si ty formality nechat na jindy?“ bojuju se sedačkou. „Ten kluk potřebuje na vzduch.“

Vlastně si tím nejsem tak jistý, ale skoro bych to čekal. Kdyby v tom autě seděl místo mimina pes, rozhodně by se potřeboval pořádně nadechnout. A já taky. Funím jak parní lokomotiva, ale potom konečně zaslechnu spásný cvaknutí a vytáhnu sedačku i s prckem na světlo boží. Teprve teď si obojí dobře prohlídnou.

Tak tohle je můj dítě.

Počkat, počkat. Ne. Tohle určitě není pravda a já se brzy probudím a pochopím, že to byl jen dost pitomý sen. Aspoň že tu nestojím nahatý, i když se vlastně cítím daleko nahatější než normálně.

Upírá na mě modrý očička a zmateně se šklebí jako dětský obličej na fotkách, který visí na zdi u nás v obýváku. Celý svět kolem se scvrkl do tichého hučení. Asi se brzo poblíju.

Protože...

I když jedna část mě křičí *ne, ne, ne*, vlastně nejsem ani tak překvapený. Jasně. Jasně že se k něčemu takovému schylovalo. Jinak bych to ani nebyl já.

Hučení v uších přehluší až Hesterin hlas: „Příští jaro bych ráda nastoupila na vejšku. Teď si dávám pauzu kvůli Calvinovi, ale už mě

přijali na Bryn Mawr, kam jsem si vždycky přála jít, protože tam chodila i moje nejoblíbenější učitelka. Jen si teď dávám nějaký čas pauzu, abych to všechno... zvládla.“

Porád hypnotizuju těžký víčka toho prcka.

„Žiju u dědečka a ten říkal, že si zasloužíš o Calvinovi vědět,“ dodává hlasem tak tichým, že skoro šeptá. „Prej ti mám dát šanci stát se mužem.“

Mužem? Sakra. Už zase? Já ještě nechci být mužem, když jsem ani pořádně nepochopil, jak být klukem.

Mrňous rozlepi oči modrý jako... něco modrého.

Nejdřív jen tak rozostřeně zírá a potom ke mně natáhne pěstičku.

„Dej mu prst,“ instruuje mě Hester. Poslechnu ji. Calvin mě do něho ťukne pěstí, kterou hned potom rozevře do miniaturní hvězdice, aby v ní stiskl nabídnutý prst. Cítím jeho potem lepkavou kůži, zatímco si mě šilhavě měří.

„Chtěl bys,“ odkašle si Hester, „chtěl by sis ho pochovat?“

Ani nápad! Vypadá pekelně křehce. Ale asi bych to *měl* chtít, co? „Jo, jasně. Rád.“

Hester si mě měří, jako by nevěděla, jestli jí toho mrňouse přece jen nerozbiju. Kdyby mě znala, věděla by, že já pokazím, na co sáhnu.

Odepne pás, přidrží Calvinovi jednou rukou hlavu a druhou zadek, narovná se a podá mi ho. Jednou rukou mu hravě obejmu celý záda mokrý od... potu? No, aspoň doufám. Celej trochu zavání mlíkem.

Čekám, že začne vřeštět, protože já bych taky nejradši řval, ale on jen kouká.

„Vážnej chlapík,“ vydechnu nakonec, protože se ode mě asi čeká, že ze sebe něco vysypu.

Poprvé v životě držím v náručí dítě, navíc vlastní, ale jediný přirozený instinkt, který mě přepadá, je chuť okamžitě zdrhnout.

„Takhle malé děti se ještě neumějí smát,“ vysvětluje Hester tiše, zatímco já se soustředím na nasazování ponožky, která nebezpečně klouže dolů z Calvinovy trpasličí nožky velké jako můj palec. „To až za měsíc, za dva.“

Tak to doufám. Na druhou stranu – tenhle kluk se asi nemá proč zubit.

Chvilku postávám vedle auta, já trochu nešikovně chovám mrňouse, Hester téká očima z jednoho na druhého a moje hlava mě bombarduje otázkami. *Co teď? Co po mně ta holka asi chce?*

„Co, ehm... co pro tebe můžu udělat, Hes?“ vyhrknu. Samotného mě překvapí, že moje rty tak automaticky vyplivly domácí verzi jejího jména, jako by ji znaly líp než já sám. Zapíchne oči do asfaltu na příjezdové cestě. Ticho ruší jen tichý kručení. Její žaludek.

Trochu zčervená a položí si ruku na břicho, jako by ho chtěla umlčet, nebo jako by tam ještě něco, *někoho*, měla.

„Co třeba sendvič?“ napadne mě. Z hlubin paměti se mi vynoří informace, že ženský po porodu mají pořádně jíst. Nebo před ním? Je možný, že Hester... *kojí?*

Fujtajbl. Po očku mrknu na její prsa. Vypadají přesně tak, jak jsem si je uložil do mlhavé paměti. Malý.

„To by bylo fajn,“ usměje se Hester. Nejspíš si nevšimla, kam jí civím. „Calvin má asi taky hlad.“

Pořád čekám, kdy klučik začne vrískat, ale ten mě jen pozoruje a svírá mi prst.

Hester vytáhne ze zadního sedadla něco, co vypadá jako malý kufr (*Proboha, jen to ne!*), vyběhne do schodů a čeká, že půjdu za ní.

I s Calvinem a tíhou na hrudníku, která asi bude první předzvěstí infarktu.

Chce tu se mnou... *bydlet*? Prosím, řekněte mi někdo, že si ji nebudu muset vzít za ženu! Kufr ale nevypadá dost velký na to, aby se do něho vešly jeho i její věci, i když Calvinova výbavička asi bude pěkně přťavá. Možná si Hester prostě umí efektivně zabalit. Vypadá na to.

Přidrží mi dveře, jako by mě zvala do vlastního, ale vzhledem k tomu, že mám plný ruce vrtícího se mimina, se mi možná jen snaží pomoci.

Jakmile zapadneme do bytu, předám jí kluka a vysvobodím svůj prst z jeho ulepený tlapky.

Konečně přijde i očekávaný řev.

Hester si hodí dětské tělíčko na rameno, trochu předkloní hlavu, aby ho sevřela pevněji, a něco horečně hledá v kufru.

Flašku.

To by objasňovalo moje pochyby o kojení. Bohudík. Nevím, jestli bych se při pohledu na její odhalený prso nezhroutil.

Když otevře plechovku sunaru, zasyčí to jako pivo, který bych si teď docela dal. „Prostě to jen naliješ do lahvičky a necháš půl minutky ohřát,“ ukazuje na mikrovlnku.

„Eh, jo. Jasně,“ plním flaštičku a koukám, jak se točí za sklem mikrovlnky.

Zatočí se mi hlava tak prudce, že se musím zachytit linky.

Před hodinou jsem si dělal hlavu s randěním, a teď tu ohřívám sunar pro vlastní dítě. Alice... *Sakra*.

Prohlížím si Hester s růžovým leskem na rtech a trochu pokrčenu, o číslo menší blůzkou. *Panebože, vždyť ani není můj typ*. Křeh-

ká. Drobná. S očima srnečky Bambi. Prostě někdo, komu bych mohl způsobit vážný trauma.

Vlastně už se stalo.

Z neveselých úvah mě probere až cinknutí mikrovlnky. Roztřešenou rukou se natáhnu po dvířkách. Dítě kvílí se zvyšující se intenzitou.

Když podám lahvičku Hester, upře na mě vděčný psí pohled a strčí cumel Calvinovi do pusy. Ten několikrát zalapá po dechu, jako by se rozhodoval, jestli chce radši ještě chvíli vřískat nebo si dát trochu tekutýho uklidnění. Vybere si to druhý.

No jasně. Taký je to můj kluk.

Můj kluk.

Zavřu oči. Abych sebou na místě nesekl, posadím se vedle ní na gauč a dám jí ruku na koleno.

Prekvapeně se na mě podívá. Zase špatně. I když jsem asi provedl něco daleko horšího než jen nenucený poplácání po koleni. Jak je to vůbec možný? Vzpomínám si, že se mnou chodila do třídy. *Do třídy*. Oči nalepený na katedře, úpravný poznámky... Ignorovala mě, i když mi podávala vypůjčený tužky. Při pohledu zblízka si všimnu černých šmouh pod očima a trochu ledabylého culíku. Já si ji ale pamatuju jako jednu z těch holek, který vypadají za všech okolností dokonale. Teď má trochu povolený, naducaný břicho a na rameni žlutavý flek.

Tohle všechno jsem jí provedl já. Poznamenal jsem ji. Změnil jí život. A ani si nepamatuju, že bych ji kdy vzal za ruku.

Lapám po dechu ve vlastní zavalený šachtě.

Tak jo.

Je tady.

I s mrnětem.

Ale proč zrovna *ted*? A co bude dál?

„Hester?“ zasípám přes stažený krk, jako by mi bylo třináct.

„Hele, mám tu nějaký zbytky pizzy, pomerančovej džus, mlíko, trochu ne tak starýho sejra... Někaký cereálie. Můžeš si dát, co chceš, ale nejdřív, prosím tě, vysyp, proč jsi vlastně přišla a co ode mě chceš.“

Zvedne nekonečně modrý, nečitelný oči.

„Když teda pomineme závažnou životní komplikaci, ke kterýj jsem ti už dopomoh,“ dodám.

K mému překvapení krátce zafuní smíchy. „Chudáčku Time. Vypadáš dost vyděšeně.“

Zastydím se, což je pocit daleko známější a pohodlnější než vyloužená panika.

„Promiň,“ řeknu s devítiměsíčním zpožděním. Calvin spokojeně saje a mlátí u toho pěstičkama do vzduchu, jako by chtěl vyřídit neviditelnýho, ale o to strašnějšího soka.

„Dala bych si pizzu,“ usměje se Hester.

Začínám tu holku mít rád, protože tohle supertrapný setkání řeší prakticky, bez hysterických scén a výčitek. Panebože. Měla asi dost mizerný rok. Ellery není zrovna ideální místo pro těhotný pubertáčky. Anorexie se tam nosí, to jo. Závislost na kokainu ještě víc, ale těhotenský břicho? To je jenom pro holky ze státních škol.

Pomalu vstanu, aniž bych spustil oči z Calvinova obličej. Má tak tenký víčka, že je přes jejich kůži vidět tenká spleť modrých cév. Stejně tak na spáncích a na špičce ušních boltců.

„Jo, jasně, pizza. Hned to bude.“

Slíbená svačinka je sice už pár dní stará a trochu nechutná, ale co se dá dělat. Odlepím těsto od papírové krabice, hodím dva povadlý

plátky do mikrovlnky a do jednoho z Joelových hrnků s logem posilovny naliju džus.

Ubrousky tu nemám. Ani papírový utěrky. Toaletákem se dámě asi nezavděčím, co?

Hester hned pochopí, která bije.

„Mám dětský ubrousky;“ houkne na mě.

Ztuhnu. Konečně mi dojde, co se to děje. Já. Mám. Dítě.

Postavím před ni talíř. Calvin zatím vesele cucá poslední zbytky mlíka z lahve a do rytmu kope nohama. Pokaždý když se na něho podívám, přejede mi mráz po zádech, jako bych měl chřipku a horečku. O miminech vím starou belu. Patsy je super, ale ta už je skoro člověk a ne jen řvoucí améba.

„Já vím, že seš asi dost překvapenej;“ řekne Hester, když polkne kus mazlavý pizzy. „Já jsem na to měla celý měsíce, a ty jen dvacet minut, ale...“ Na chvíli se odmlčí, a pak pokračuje: „Že na mě kvůli tomu neřveš, netvrdíš, že to není tvoje, a tak...“

Podívám se na Calvinovy teď už suchý vlasy, měděně rezavý jako ty moje. „Takovej šmejda zase nejsem.“

Napadne mě, že o sobě poprvé v životě můžu říct něco pozitivního. Hester kývne. „Já vím. Teda... doufala jsem, že nejsi. Proto jsem taky přijela.“ Nakloní lahvičku tak, aby mimino mohlo vypít poslední kapky mlíka.

Opřu se rukama o linku ve snaze zahnat myšlenky na sezdaný život v Garrettovic garáži s holkou, kterou ani neznám, a dítětem, který jsem udělal, aniž bych si na to pamatoval. Navěky věků amen. Čeká mě budoucnost starého chlapa, který se ráno vleče do práce v rychlém občerstvení nebo na benzince nebo co já vím a snaží se namluvit si, že jeho život nebyl úplně promrhaný.

Hester jako by mi četla myšlenky. „Takže žiješ sám? Nebo máš spolubydlícího? Holku?“

„Proč?“ vyštěknu nepřirozeným hlasem. Hester se zašklebí, Calvin se na chvíli přestane cpát sunarem, ale potom se přece jen zase statečně přísaje a očima točí v mléčné extázi.

Hester ho zvedne tak, aby mohla volnou rukou mávnout směrem do prostoru bytu. „Jen si říkám, jestli tady teď bydlíš. Odešel jsi z Elery a skončil... tady?“

„Patří to přátelům. Potřeboval jsem vypadnout z domu, takže...“

Nemůžu ani dokončit větu.

Hester kývne. „Máš to tu... prostorný;“ rozhlídne se po holých stěnách plných děr, knihovniče z přepravek od mlíka, mrtvý kytce vedle dveří od koupelny a koši na basket nad košem na smetí v rohu pokoje. Hester je prostě hodná holka, která i o hnusných věcech umí říct něco hezkého.

„Hele, vážně potřebuju vědět, co ode mě chceš.“

Zavrtí se, sundá ztvrdlou papričku z odporné pizzy a odpoví: „Když se Calvin narodil a já poprvé uviděla jeho obličej a vlásky, prostě jsem věděla, že si s tebou musím promluvit. Takže jakmile jsem byla zase...“

„Na nohou, já vím.“

„No, na nohy tě postaví hned po porodu, Time,“ řekne. „Hned jak přestřihnou pupeční šňůru.“

Humus. Bolestně se zašklebím. Jasně, jsem trochu zmetek. Ona musela porodit, což asi zahrnovalo dost nechutných scén, a já se kácím při pouhém popisu nevýznamných detailů.

„Takže když jsem ho viděla, snažila jsem se tě najít. Trochu jsem se poptala lidí a dozvěděla se, že se ti daří... líp.“

„Tím asi myslíš, že jsem střízlivej,“ řeknu bez obalu.

Hester zase zčervená. „Jo. No a děda mi radil, že ti mám dát šanci, že si ji zasloužíš. Tak jsem teda tady.“

Ve spánku mi tepe zdivočelá krev.

Potřebuju cígo. Nebo panáka. Nebo aspoň šikovnou popravčí četu, která to se mnou vyřídí.

„Tak jo. A jak ta šance má podle tebe vypadat?“

„No, doufám, že se příští týden budu moct vrátit do práce,“ ztlumí Hester hlas, zatímco upravuje Calvinovi upocené tričko. „Posledních pár let jsem pracovala na takovém příměstském táboře. Znají mě tam a rádi mě zase přivítají. Dokonce mě brali, i když jsem byla těhotná. Jenže v jeslích pro něho ještě nemají místo. Už jsem odložila nástup na vysokou, ale nemůžu jen tak sedět doma a nic nedělat. To dítě mi úplně rozhodilo život. Děda mi ho občas pohlídá, ale...“

Upírá na mě prosebný blankytný oči.

Za-tra-ce-ná prá-ce.

„Jenže to nemůže dělat pořád, protože se musí starat i o babi s Alzheimerem, která s náma ještě bydlí a potřebuje ho. Kromě toho ještě chodí do práce v nemocnici. Ale já se prostě *musím* vrátit k normálu. Myslela jsem si, že by sis ho občas mohl brát na odpoledne, na celý den nebo i na dyl. Trochu ho poznat. Teda – je jasný, že ho nakonec dám pryč.“

Panebože. Počkat. Co? Chce mi ho nechat na krku? Tohle *nezvládnou*.

„Myslíš jako... k adopci?“ Bože prosím, ať řekne, že jo!

„Samozřejmě,“ odpoví Hester klidně, jak to uměj jen chytrý holky. I na hodinách odpovídala tak, jako by existovalo jen jedno řešení problému – to její. Soustředěně vybírá papričky z kluzkého povrchu pizzy. Dokonce je ani nejí, jen z nich staví hromádku na okraji talíře. Něco na tom dokonalým zákrytu mě štve.

„Proč mě do toho taháš, když už ses rozhodla, Hes?“

Klučíkovi sice padají víčka, ale i tak mám nepříjemný pocit, že mě sleduje. Ztiším hlas, jako bych se bál, že ten malej už stejně chápe všechno, co by nikdy neměl slyšet.

„Nebo jsi takovej sadista, že mi o tom říkáš až teď?“

„To děda mi radil, že bys to měl vědět,“ opakuje Hes, „že je to tak správně.“

Jasně. *Bud' chlap.* „Aha, tak jo. Nějak to zvládnú.“ Musím přijmout věci, který nezměním. Nestálo to někde napsaný?

Najednou se rozzáří jak sluníčko a já konečně vidím všechno, co jsem předtím nevnímal. I přes pokrčený, flekatý oblečení, kila navíc a utahanou bledost je fakt pěkná, když se usměje.

„Ty to pro mě uděláš? To je fakt super, Time,“ nabídne mi ruku, jako bychom někde na tržišti o něco smlouvali. Natáhnu se přes dětskou hlavičku a ruku stisknu. „Říkala jsem si, že bychom mohli zajít zítra na večeři? Abys měl čas to zpracovat.“

Jo, jasně. To si určitě do zejtrka vyřeším.

„No tak dobře. Jo. Dobře.“

Vypadá stejně vděčně, jako když jsem jí dal tu nechutnou pizzu a odmítl ji seřvat.

„Kam bys chtěl jít?“ ptá se, jako bychom si domlouvali rande.

Přemýšlím, kde by se takový sraz dal podniknout. Nemám s tím moc zkušeností, protože jsem holky bral nanejvýš tak do nejbližšího prázdného pokoje v domě hostitele. Na čele mi vyskočí krupěje potu.

„Co takhle v Chez Nous v Rivertonu?“ navrhuje Hester. „Taková malá, útulná restaurace. Mají tam skvělej jablečnej koláč,“ pokračuje, „tam proberem podrobnosti.“

Podrobnosti? Ještě jsem ani nestrávil hrubý obrys.

Polknu a kývnu.

Na autopilota otevřu dveře, nechám ji projít jako první, doprovodu k autu, sleduju, jak zapíná Calvina do sedačky, hází tašku s plínkami na sedadlo spolujezdce a mává mi na rozloučenou. Hlas mi definitivně vypověděl poslušnost.

Vyškrábu se na poslední schod před bytem, kecnu sebou na zem a zatlačím si hranou ruky na oči důlky, jako bych si chtěl ulevit od migrény.

Z oparu paniky a žaludeční nevolnosti se vynořují dvě nad slunce jasné pravdy.

Zaprvé: Skočil jsem rovnýma nohama do noční můry.

A zadruhé: Zrovna jsem si to podělal u holky svých snů.

Kapitola šestnáctá

ALICE

Když přijedu před dům, všimnu si Tima s hlavou v cizím autě. Takže už se nemůžu uklidňovat tím, že ho na cestě za mnou přejel nákladák, přepadli zombíci nebo potkala jiná neodvratná katastrofa.

Nenávidím se za vlnu ulehčení, která mnou projede, když se přesvědčím, že mu nic není a jen tu postává ve vytaháných teplácích a s přerostlým vrabčím hnízdem na hlavě. Takovej pabl. b.

Narovná se, ťukne pěstí do střechy stříbrného sedanu, klidný a vyrovnaný, jako by se vůbec nic nedělo. Zamává autu, které pomalu couvá z naší příjezdové cesty.

Zase to auto. A zase ta holka.

Jakmile sedan zmizí na hlavní ulici, zhrouť se Tim na schody, poklepe si na hrudník přesně v místech, kde by jiná košile měla kapsu, pohladí se po rameni, kam jsem mu nalepila nikotinovou náplast, sklopí hlavu a sáhne si rukou na čelo, jako by se chtěl přesvědčit, jestli nemá horečku.

Prásknu dveřmi od Brouka tak silně, že se zase znovu otevrou, protože to auto už má svoje za sebou a zámek nezapadne, pokud se při zavírání nepřidrží. I tak ale bouchnu dveřmi ještě jednou.

Tim se ani nepohne, jen si pořád mne nikotinovou náplast.

„Můžeš si ji klidně zase strhnout,“ štěknu na něho, když přijdu blíž, „prostě si budeš muset přiznat, že to k ničemu není.“

Zvedne ke mně kalné, zmatené oči a zhluboka si povzdychne. Chvilku mlčí, a nakonec řekne jen: „Hm?“

„Time! Kde jsi byl?“

Otřese se jak v horečce a zase zírá do dálky. Na lících kostech mu vykvetly dvě rudé skvrnky, jinak je bledý jako stěna.

„Time?“

Ticho.

Jako kdyby ani nevěděl, že jsem tady.

„Zase jsi opilej? Super! Dobrá práce, Time!“

Zavrtí hlavou, svěsí ramena, ale ani se na mě nepodívá. Neuvěřitelné.

Skláním se nad ním, poprvé v životě vyšší než on. „Nebo ses zhulil? Sjel práškama? Panebože. A co ta holka? Kdo to vlastně je? Tvoje dealerka? To kvůli ní ses na mě vykašlal? Tak jo.“

Otočím se na patě a chystám se rychle zmizet, když mi položí ruku někam nad koleno a hlesne: „Tak to není... přísahám.“

Zlostně sevřu pěsti. „To asi není poprvý, co takhle přísaháš, co?“

„Já... nenechal jsem tě tam čekat naschvál. Něco mi do toho přišlo.“

Zapíchnu oči do hřbetu jeho ruky a hypnotizuju ji tak dlouho, než Tim tiše zakleje, sundá dlaň z mý nohy, přisedne si ji a nakonec si jen tak prsty pohrává s dírou v látce džínů. „Co mohlo být tak hrozně důležitého? A tak strašného, že jsi nepřišel ani na rande? Myslela jsem, že už se ti daří líp.“

„Taky že jo. Zato teď je mi o dost hůř,“ zasípe tak ochraptěle, jak to umějí jen kluci, když se snaží zakrýt city. Oči upírá někam na konec příjezdové cesty, jako by se bál, že se každou chvilku rozbere. Vypadá

mladší než obvykle, nervózně si obírá džíny, a tak mu instinktivně obtočím dlaň kolem zápěstí a jemně s ním zatřesu.

„Přesně, jak jsi čekala, co, Alice? A já si tak přál to tentokrát nezbodat,“ zvedne ke mně oči. „Vypadáš skvěle. Panebože.“

Muselo se přihodit něco strašného, ale sama netuším, co by to mohlo být. Tím mi to hádání taky zrovna neulehčuje.

Ale já mám rodinu. On toho má podstatně méně.

Ach jo, kluci zase rozházeli křídý všude po trávě, a tak je budu muset asi po milionté sebrat. Začnu je shrabovat do dlaní a sypat zpět do kelímku. „Hele, občas se stane, že do toho člověk zase spadne. Můžeš se z toho dostat.“

Zasměje se tak, že to snad ani smích nepřipomíná. „To si myslíš jen ty.“

„Ale je to pravda. Klidně se zeptej táty. On sice zůstal čistej a nikdy tomu znovu nepodleh, ale zná spoustu lidí, kteří to nevydrželi. Sám ti to řekne.“

„Alice, já ale nejsem opilej. Bohužel jsem ledově střízlivej, i kdybych si ze srdce přál, abych...“ Sáhne do kapsy od kalhot a hodí mi klíče od auta. „Na. Vem si je. A do rána mi je nedávej, ani kdybych tě o to na kolenou prosil.“

Chytím klíčky a přijdu blíž. Zavání jen potem, ale jinak z něho nic nelegálního netáhne. Jemně ho vezmu za bradu, aby se na mě podíval. Bělma má čistá, zornice normální, pohled jasný. A obličej mrtvolně pobledlý.

Tim se zamračí. „Mám na tebe dýchnout, Alice? Nebo se před tebou projít po čáře? Nebo mě rovnou prošacuješ?“

Spustím ruku zase podél těla. „Řekla bych, že o právo na sarkasmus jsi přišel, když jsem na tebe celou věčnost čekala v restauraci.“

„V tom případě jsem toho dneska projel víc,“ zamumlá Tim.

Otevřu pusy, abych se zeptala, co se stalo, ale on mi dá ruce na ramena, podívá se mi rovnou do očí a hlesne: „Alice, prosím.“

„Tak jo, tak jo. Věřím ti, ale ty klíčky si přece jen radši nechám.“

„Dobře,“ vydechne Tim a vymrští se na nohy. Vrávorání se nekoná.

„Takže máš jinej průšvih?“

„Teď jsi na to kápla, holka. A navíc mám neskutečnej talent do potíží dostávat i jiný lidi.“

„Řekni mi, co se stalo.“

„Já nemůžu, Alice. Teď fakt ne. Já prostě...“ Mávne rukou. „Hrozně mě to mrzí a u toho zůstanem. A pokud jde o ty klíče, klidně si je nech. Já se odsud nehnu. Slibuju.“

Kapitola sedmnáctá

TIM

Schovávám ji celou dobu v peněžence jako nekalé tajemství.

Nikdo není zvrácenější než jeho tajemství – tak to říkají chlapi na skupině a já se těch slov držím.

Tu falešnou občanku jsem dostal k patnáctinám od staršího bráchy svého dealera. Falšovat doklady uměl na jedničku, protože u nikoho nevyvolala ani stín podezření. Asi pomohla i moje výška.

Nemám klíče od auta a to je dobře. Moc dobře.

Vyrazím pěšky na schůzku skupiny, ale nevěřím ani vlastním nohám. Snažil jsem se dovolat Dominikovi na ten jeho mizernej služební telefon, ale nebral to, takže jsem to nakonec otočil doleva k maríně. Chvilí koukám po jeho motorovém člunu. Najdu ho přivázaný u ošuntělého dřevěného doku. Po Domovi tu ale není ani stopy. Leží tu jen jeho telefon odhozený na žlutým pršiplášti, který si trochu natřesu, abych si o něj mohl opřít unavenou hlavu.

Však on se ukáže.

Počkám si.

Jasný jak facka.

Usnu tak tvrdě, že je to skoro jako bezvědomí. Když rozlepím pískem zanesený oči, je po desátý. Obchody s alkoholem mají zavřeno, takže jsem v bezpečí.

Jenže něco ve mně, co by nejradši vyskočilo z kůže, o bezpečí ani nic podobného nestojí.

Zklamal jsem Alici, odevzdal jí klíčky a pekelně se na ni naštvál, když si myslela, že bych se někam šel zřídit. Jenže přesně po tom teď prahnu.

Ty modrý šaty... Hrozně jí to slušelo.

Měl bych se sebrat a zkusit se připojit aspoň na online schůzku anonymních alkoholiků, protože tu opravdovou jsem prošvihl. Nebo najít lidi, vedle kterých do toho zase nespádnou. Třeba pana Garretta. Sice je po návštěvních hodinách, ale nějak bych to snad okecal. V nejhorším štípnu bílý plášť a proplížím se tam tajně.

Místo toho ale jen vytáhnu z peněženky falešnou občanku, z bankomatu čtyřicet dolarů a zamířím do Smršti, což je jediná hospoda na hlavní ulici.

Chvilí jen tak stojím a prohlížím si hnusnou vyřezávanou sochu pirátky nad dveřmi. Je pozdě, ale vevnitř to žije, protože turisté to tu milují. Do Stony Bay se jich valí mraky kvůli pouličním výprodejům a podobným atrakcím. Pití tu míchají výhradně holky v kostýmech bukanýrů s odhalenými výstřihy, zatímco chudáci číšníci se tu prohánějí v trapných pruhovaných námořnických oblečcích a s francouzským baretem na hlavě. Hádejte, kdo asi dostane víc na spropitném.

Vejdu dovnitř.

Za dvě minuty se probouju davem jachtařů v odporných kapitánských čapkách, opřu se o stěnu z borovicových prken a zapáchnu oči do jasně osvětlených pultů hrajících všemi barvami. Temně jantaro-

vou whisky, jásavě žlutou bílýho vína a oceánsky modrou curaçaá. Hezký. Problémy v krásném balení. Vtáhnu do nosu pach pilin, lidského potu i chemický závan všeho toho chlastu. Říkám si, že si ještě jednou čichnu a pak zase rychle vypadnu. To by šlo. Nebo si přece jen budu muset sednout na bar a něco objednat? Nevypiju to, jen si to očichám. Potom vážně zmizím a vrátím se v pořádku domů.

Jednoduchý.

Jenom kvůli tomu, že je ze mě tatík, přece ne zahodím dva a půl měsíce na suchu, jedinou rozumnou věc, kterou jsem letos udělal.

Odlepím se od stěny a uvelebím se na jedné z barových židlí.

„Ahoj námořníku,“ zašvitoří mi u ucha rozesmátá servírka a už mi hází na stůl falešnou pirátskou mapu s nápojovým lístkem.

Ježíšikriste. Vždyť je to slečna Sobieská, která mě v šestý třídě učila matematiku. A taky nás měla v nedělní škole. Teď se tu producíruje v nařasený blůzce s výstřihem, díky němuž si ji pamatuju doteď.

Otevřu pusku, abych ze sebe vykotal nějakou výmluvu, třeba že čekám na kámoše... *Jacka Danielse?*

„Chceš něco extra nebo klasiku?“ šoupne mi pod nos košík s neloupanými buráky a vesele zamává. Teprve teď mi to v hlavě secvakne. Vůbec nepoznala, kdo jsem. Nebo kdo jsem byl.

I tak jí ale musí být jasný, že nejsem plnoletý. Občanku ale vidět nechce. Třeba si prostě myslí, že si objednám jen colu.

A možná má pravdu.

Udělám to, co se má.

Jenže ta část mě, která chce dělat všechno správně, leží pod lavinou posledních průšvihů a já se k ní neprokopu.

Olíznu si rty. „Já...“ Než stačím cokoli říct, udělá slečna Sobieská i se svou bujnou výbavou krok dopředu a ptá se: „Už jsi někde na vy-

soké, co? Vídám v kostele vaše, ale celkem mě překvapuje, že jsem tu potkala *tebe*.“

To mě samotného taky.

Zato táta by to čekal.

Kdyby teď vešel a uviděl mě, nehnul by ani brvou.

Sklouznu ze židle. „Hned jsem zpátky.“

Není vůbec jednoduchý se jen tak zvednout a rychle odejít. Vlastně mi dělá problémy už jen se pohnout z místa. Zůstanu trčet u starýho automatu na cigarety a potom udělám ještě něco horšího. Nasypu do něj haldu drobných a zatáhnu za páčku, ale marlbora došly. Místo nich mi strojek nabízí jen mentolový cigarety. Pokud něco nesnáším víc, než miluju nikotin, je to mentol. Vypotácím se ven, jako bych měl opravdu vypito, opřu se o cihlovou stěnu, lapám po dechu a snažím se nepozvracet z mžitek, které mi zběsile tančí v zorném poli.

Nadechni se. Pořádně. Ale hlavně už nelez zpátky dovnitř.

Nevím ani, jak dlouho tu tak trčím, když zaslechnu: „Masone?“ Zdá se, že už mě tak někdo volá hodnou dobu. Když zaostřím, objeví se Jase. Seskočí z Joelovy motorky, přijde blíž a měří si očima střídavě mě a vchod do hospody. „Všechno v pohodě?“

„Více méně,“ supím jako parní lokomotiva. Jako bych se snažil někoho předběhnout.

Jase se postaví hned vedle mě a opře se zády o zeď, jako by se vůbec nic nedělo. Na chvíli zavládne ticho, které ruší jen můj sípavý dech a tlumený cinkot sklenic, smích a změť lidských hlasů zevnitř.

„Jsi v pohodě?“ zeptá se znovu. Jen kývnu, protože se nemůžu ani pohnout. „Co sakra děláš takhle pozdě venku?“

„Je teprv půl jedenáctý a sedm minut,“ odpoví Jase na minutu přesně při pohledu na hodinky. „Šel jsem si zaběhat na pláž.“

„Hráblo ti? V týhle tmě? Copak nevíš, co se stalo tý holce z *Čelistí*?“

„Ta ale plavala ve vodě, zatímco já jsem neopustil písek. Pochybuj, že ten obrovskéj mechanickej žralok doskočí tak daleko,“ pokračuje Jase. „Jdeme, Time,“ popadne záložní helmu z kovový tyčky u sedátka, rozevne přezku a hodí mi ji.

Automaticky helmu chytím. „Si děláš srandu, ne? Já na tom neumím jezdit.“

„Řídit budu já, ty se povezeš,“ řekne Jase trpělivě, jako by něco vysvětloval Georgeovi.

„Tak to ani náhodou, kámo,“ protestuju hlasitě. „Půjdu po svejch.“

„Vážně?“ ptá se Jase neutrálním hlasem. Prozradí ho až oči zapíchnuté do rozsvícených oken Smršti.

„Nic jsem neproved,“ řeknu nakonec, „fakt.“ Zapletu si prsty do vlasů a zatáhnu, jako bych si z hlavy mohl vytrhnout myšlenky.

„Ne? Oukej. Tak padáme.“

„Na tomhle? S tebou?“

„Panebože, Time! Potřebuješ odsud rychle zmizet a já mám motorku. Takže si pěkně nasad tu helmu, nasedni a drž se tý rukojeti za sedadlem.“

„To si piš, hochu. Objímání rád přenechám Sam.“

„Vlez mi na hrb,“ zavrčí Jase a skopne stojan.

Kluk mého srdce

Huntley Fitzpatricková

Z anglického originálu *The Boy Most Likely to* vydaného nakladatelstvím Dial Books, New York 2015, přeložila Magdaléna Stárková

Vydalo nakladatelství Cooboo v Praze roku 2016 ve společnosti Albatros Media a. s. se sídlem Na Pankráci 30, Praha 4,

číslo publikace 24 205

Odpovědný redaktor Michal Kolezsar

Technický redaktor Lubomír Kuba

Sazba AMOS Typografické studio s. r. o.

1. vydání

Přeložila Magdaléna Stárková

Copyright © Huntley Fitzpatrick, 2015

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form.

This edition published by arrangement with Dial Books for Young Readers,

an imprint of Penguin Young Readers Group, a division of Penguin Random House LLC

Translation © Magdaléna Stárková, 2016

ISBN tištěné verze 978-80-7544-168-3

ISBN e-knihy 978-80-7544-162-1 (1. zveřejnění, 2016)

www.cooboo.cz

www.albatrosmedia.cz

www.facebook.com/cooboo

ALBATROS MEDIA a.s.

Kompletní nabídku titulů naleznete na
www.albatrosmedia.cz